

CON ONG

SỐ 168

12 TRANG 20 TI

TUẦN LỄ TỪ 17-6

ĐẾN 25-6-1971

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VỒ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ỚNG NÓI : 93801

Wasm
DS 531
C74++

NÊN TRÁNH TIẾNG XẤU CHO NGÀY QUÂN LỰC

Số báo này chỉ tới tay độc giả hai hôm trước ngày Quân Lực. Mọi sửa soạn cho 'ngày trọng đại' này có lẽ đã xong. Nhưng kẻ cầm viết, gặp điều đáng nói, vẫn phải nói, dù kịp hay không kịp.

Theo các cơ quan phổ biến tin tức của nhà nước như ti vi, radio v.v... thì ngày quân lực năm nay được tổ chức trọng thể, vì quân ta chiến thắng khắp nơi. Ngoài những chiến thắng quốc nội, còn chiến

thắng ở Kampuchia, và Lào.

Tuy nhiên, ngày Quân Lực năm nay được sửa soạn « quá vĩ đại » là điều cần bàn cãi.

Cứ đồng ý là quân ta thắng tại nhiều nơi, nhưng ngày Quân lực tổ chức lớn, thì quân nhân đâu có sung sướng gì. Năm ngoái, cũng đã có vụ đánh sang Kampuchia rồi, nhưng ngày Quân Lực chỉ được tổ chức nhỏ tại sân vận động Hoa Lư.

Năm nay, cứ nhìn khán

dài đã cắt xong ở Đại lộ Thống Nhất, thì cuộc duyệt binh ngày Quân Lực vĩ đại hơn cả ngày Quốc Khánh từ mấy năm qua.

Năm nay là năm có bầu cử, và chắc chắn là Tổng Thống sẽ tái ứng cử. Bỗng nhiên tổ chức ngày Quân Lực quá lớn, dù có thành tâm đến đâu, cũng khó tránh khỏi nghi kỵ.

Lại nữa, nước ta chẳng giàu có gì, tổ chức lớn bao nhiêu, tốn kém bấy nhiêu.

Ngoài ra, tuy quân ta chiến

thắng khắp nơi, nhưng mặt trận khắp nơi đâu có nhẹ nhàng. Nếu một số lớn binh sĩ, vũ khí tối tân và chiến xa phải tập trung về thủ đô để tham dự cuộc diên binh, thì nỗ lực phòng thủ tất nhiên phải giảm sút, và lẽ Công quân lợi dụng tình hình, dẫu là một cái thì sao ?

Cho dù vì lợi ích chung, và để tránh mọi dị nghị trong năm bầu cử, thiết tưởng Tổng Thống nên ra lệnh giảm đến mức tối thiểu mọi sự phô trương nhân ngày Quân Lực.

●●●

Bình mới rượu cũ

Sau hàng chục những tin đồn, sau vô số những lời cải chính, nội các của Thủ tướng Trần thiện Khiêm đã được chính thức cải tổ sáng ngày thứ bảy 12 tháng 6 vừa qua. Việc cải tổ nội các này hình như chỉ được thể hiện qua một sắc lệnh và qua những hàng tit chạy dài trên các nhật báo. Xét về thực chất, giới quan sát đã cho rằng nội các cải tổ chỉ là một thứ «rượu cũ bình mới», hoặc một loại «chính phủ đơn quân» với rất nhiều cấp nhỏ được đưa lên hàng tổng trưởng.

Ngay khi vừa có tin nội các thay đổi rất nhiều người đã tự hỏi có áp lực Mỹ trong việc cải tổ này không? Người ta không quên bản danh sách 78 người trong đó có nhiều nhân viên cao cấp của chính phủ đã dính dáng tới việc buôn lậu mà Đại sứ Bunker mới trao cho TT Thiệu. Ngoài ra, sự mang lên đường cầu viện của Tổng Ngạc hình như cũng có liên quan ít nhiều đến việc cải tổ này. Theo nguồn tin thông thạo thì việc cải tổ chính phủ, chính là cơ hội tốt để cho Tổng Ngạc trình bày với quốc hội Mỹ rằng chính phủ VNCH đang cố gắng thanh lọc những phần tử xấu, lem nhem ra khỏi nội các theo lời người Mỹ đã yêu cầu. Đòi lại người Mỹ phải giữ nguyên khoản viện trợ đã hứa, không được cắt xén.

Lẽ dĩ nhiên ai cũng biết rằng cải tổ chính phủ trong lúc này, với những tông, thứ trưởng chia đều cho các phe phái chính trị sẽ là một thất sách lớn lao cho chiến thuật vận động tranh cử của TT Thiệu. Nhưng không cải tổ cũng không được với áp lực đè nặng của người Mỹ. Bởi thế giải pháp «bình mới rượu cũ» là lối thoát lý tưởng nhất của vị «chính khách lỗi lạc» đã từng được TT Nixon hết lời khen ngợi. Với giải pháp này, TT Thiệu vừa củng cố thêm được sự kiểm soát chặt chẽ quyền lực chính trị của mình, vừa được tiếng đá thanh lọc nội các theo đúng như lời yêu cầu của chính phủ Mỹ ở Hoa thịnh Đốn?

Một sự cải tổ theo đường lối trên đây, dĩ nhiên không đem lại cho người VN một sự mừng rỡ nào cả. Một vị cựu thủ tướng đã từng tham chánh sau Cách Mạng 1963 đã bày tỏ sự thất vọng của mình khi nhận xét rằng việc cải tổ nội các đúng là một việc làm «đầu voi đuôi chuột» của TT Thiệu. Không thể có một vị Tổng trưởng nào dù tài ba đến đâu dám đề ra một chính sách cho bộ mình với một thời gian tại chức không đầy 4 tháng. Trong thành phần nội các mới người ta thấy Tổng trưởng Thông tin Ngô khắc Tinh giờ đây qua năm Bộ Giáo Dục. Vừa trút khỏi gánh nặng về an oán với báo giới để lại ngồi vào cái ghế mục nát là Bộ Võ Rừng tức Bộ Quốc Gia Giáo Dục.

Với sự khôn ngoan khéo léo cộng với khả năng sẵn có hy vọng ông Ngô khắc Tinh sẽ chấm dứt được nạn bè phái và những tệ trạng bất công tham nhũng từ nhiều năm qua trong Bộ QGGD trước khi đưa ra một chính sách Giáo Dục hữu hiệu.

Bằng không, ông sẽ bị kẹt vào vết xe đổ như các ông Tổng trưởng tiền nhiệm mà thôi!

Đổi lập với nhà bếp

Giã từ Hạ Viện

Chỉ còn 2 tháng nữa người ta sẽ không còn thấy mặt các ông bà dân biểu ở Hạ Viện nữa. Sự vắng mặt này chắc hẳn sẽ để lại trong lòng dân chúng nhiều nỗi luyến tiếc. Dĩ nhiên luyến tiếc không phải là vì các vị dân biểu trong 4 năm qua đã phục vụ rất nhiều cho quốc gia dân tộc, mà luyến tiếc chỉ vì từ nay dân chúng hết còn được những dịp ôm bụng cười với những màn hài kịch rẻ tiền do một số dân biểu ở Hạ Viện thủ vai đạo kép chính.

Xin vĩnh viễn giã từ ông DB Nguyễn Đắc Dận. Cừu chỉ rút xéng, ôm lưu đạn từ thủ của ông trong những ngày qua thật là ngoạn mục. Chúng tôi lấy làm tiếc vì không còn dịp nào để chứng kiến thêm xem ông còn có những tài gì nữa. Cái tài nuôi chim cút ngoài đời của ông hẳn sẽ giúp ông kiếm đủ tiền mưu sinh khi không làm dân biểu.

Vậy đừng buồn vì không được hiện diện ở nhà hát tây thêm 1 nhiệm kỳ 4 năm nữa ông Dận nhé.

Xin vĩnh viễn giã từ bà chị «nín tề». Xin bà chị tin ở tài ngó mư rùa của bọn Con Ong chúng tôi đi. Không bao giờ bà chị còn dịp rút xéng, hoặc vác guốc rượt đồng viên chạy có cò nữa đâu. Dân biểu rõ tài «tề gia trị hạ viện» của bà chị lắm rồi. Bà chị nên về nhà đóng cửa cho kỹ để dạy dỗ mấy cậu quý tử. Mãi lâu chính chị chính em để con mình bắt cóc gái nhà lành về nhà bề hội đồng thi kỳ quá, chắc bà chị cũng đã khám phá ra sự thực đau lòng này rồi chứ. Lối giã từ này cũng xin được gửi tới nàng Kiều lá đỏ. Nghe nói các thầy Ân Quang chăm tằm làm thơ viết báo nâng bị của nàng Kiều mất rồi, vậy ở nhà quách Cưng xin giã từ các ông dân biểu buôn vàng khối, bạch phiến, giấy bạc, lịch cời chuông, xi líp, xu chiêng dân biểu ăn cắp, trốn hợp. Dân đã khám phá ra các ông sở trường về các lãnh vực này hơn là lãnh vực đại diện cho dân rồi. Có ra kỳ nữa thì cũng chỉ tiền mất tiếng xau vẫn còn đó thôi, vậy nên ở nhà xoay hẳn sang nghề buôn lậu, ăn cắp hoặc ở nhà năm ấp vợ là hơn. Làm như thế nhờ chàng may có côm nôi côm chim bắt thì cũng không đến nỗi bị bọn nhà báo nham nhở bêu xấu, mượn làm đề tài mua vui độc giả trên mặt báo.

Xi giã từ thêm ông dân biểu híp bi Hồ Hữu Tường. Lần này hẳn ông sẽ đi chu du thiên hạ ghé thăm các con rề của mình cho thỏa chí giang hồ vật hơn là làm dân biểu cho tốn tiền vận động. Năm xưa nhờ tờ Sóng đây «hòn đá ú li» vào hạ viện ông mới có dịp sang Ba lê ôm đầm non để bàn truyền quốc sự tại các ô diêm hạng sang. Nhưng nay tờ Sóng đã dẹp tiệm rồi còn đâu. Thế là thăng mỗ Phi Lạc hết còn chỗ nói khoác, buồn quá này.

Đối với các DB đã có công giữ lại được điều 10 khoản 7 hoặc đã góp phần để ra cái gọi là kiếm ước song hành, thì bọn C.O chưa từ giã các ông vội. Nhưng chắc hẳn sẽ đánh lớn trên trang báo này khi thấy mặt các ông xuất hiện trên những tấm bích chương to bằng cái mẹt, dán ở tường cầu tiêu công cộng đường Lê Lợi. Các ông chắc không bao giờ bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng tranh cử kỳ này rồi. Vậy xin hẹn tái ngộ trong một dịp khác nhé.

Cuối cùng xin giã từ luôn hạ viện, tục danh nhà hát tây, 4 năm qua sân khấu chốn này đã đề ra thật nhiều nam nữ kịch sĩ bán thiu, rẻ tiền. Đã trình bày không biết bao nhiêu màn bi hài kịch dân chủ cười ra nước mắt, giã từ Hạ viện để được ghi nhớ mãi lời tâm sự của một người bạn ký giả: Tao định ra ứng cử kỳ này nhưng nghĩ tới hai chữ dân biểu, định khoác vào người bông đám ra lợm giọng nên đành thôi. Dân biểu giờ đây hình như đã trở thành một hình ảnh «quái đản» đối với dân chúng.

★ VĂN QUÂN viết thay LÃO ĐƯƠNGNG

Luyện về đức hy sinh

Hy sinh, theo nghĩa thông thường, là hành động cao cả. Những người hy sinh là những người dám dấn thân vào bất cứ sự nguy hiểm nào, kể cả sự chết, để phụng sự cho đại nghĩa, cho lý tưởng chung. Như xưa kia, có Lê Lai đã hy sinh để cứu chúa. Lê Lợi đã từ bỏ tất cả giàu sang phú quý, chấp nhận cuộc sống gian khổ, nằm gai nếm mật suốt mười năm trời để hoàn thành cuộc cách mạng dân tộc, giải phóng đất nước. Gần đây, có tráng sĩ Phạm Hồng Thái ôm bom vào Sa điện mưu giết tên chúa trùm thực dân để rồi, cuối cùng, phải bỏ thân nơi đất khách...

Thế nhưng ngày nay người ta lại quan niệm khác. Hy sinh được coi là sự nhào ra «làm Tổng Thống». Đây chính là quan niệm của Chánh Vương và đã được nhiều nhân tài khai thác triệt để.

Nguyên vào dịp cuối năm ngoái, trong một cuộc đi thăm dân cho biết sự tình, Chánh Vương đã giải thích cặn kẽ với đồng bào VB về lập trường hòa bình với ba miền của người. Tóm lược các thành quả trong những năm qua, Người nói là rất tự hào đã không phạm lỗi với lịch sử trong nhiệm kỳ này vì Người đã «hướng dẫn toàn dân bảo vệ được Tổ quốc và đi được 9 phần 10 con đường đi tới hòa bình».

Sau đó, Chánh Vương nói rằng, có những người muốn Người ra làm Tổng Thống nhiệm kỳ hai, nhưng thật ra, Người nghĩ rằng «thời gian 2 năm làm Quốc trưởng và 4 năm làm Tổng Thống đã «đủ» rồi. Nhưng nếu có sự cần thiết bắt người phải ra ứng cử kỳ tới thì đó là «sự hy sinh» trong cuộc đời Người đối với đất nước và đồng bào...

Theo những lời trên thì công lớn lao nhất của Chánh Vương là đã «hướng dẫn toàn dân bảo vệ được Tổ quốc và không phạm lỗi gì với lịch sử cả.» Vậy thì nhờ Chánh vương mà Tổ quốc yêu dấu của chúng ta đã được bảo vệ, mọi người có quyền vui mừng.

Ngoài ra, theo Chánh vương, trong 2 năm làm Quốc trưởng và 4 năm làm TT, Người đã thấy đủ rồi. Chữ «đủ» ở đây không hiểu Người muốn nói về phương diện nào? Phương diện bảo vệ Tổ quốc hay phương diện đặc biệt nào khác? Mà «bảo vệ Tổ quốc» thì biết làm sao là đi được? vậy chữ «đủ» trong trường hợp này có lẽ là «thỏa mãn» chăng? Một người đã thỏa mãn rồi mà cứ bị bắt buộc phải thỏa mãn nữa thì quả đó là sự hy sinh. Cũng như một người ăn no rồi mà bắt buộc phải ăn nữa thì có cơ phải «ngáp» vì bộ thực, và đó cũng là sự hy sinh. Từ đó suy ra, đã làm Tổng Thống rồi mà phải làm Tổng Thống nữa thì nhất định đó là sự hy sinh, tức là một sự gian khổ vô cùng.

Mặc dù, Chánh vương đã có lòng tốt cảnh cáo như trên, nhưng Phó vương vẫn không ngán, vẫn nhào ra đòi hy sinh thế cho Chánh vương. Thành ra, hai vị đều đòi «được hy sinh» cả nên đã nói với nhau bằng những lời rất «khách sáo và tinh tế coi mồi gay cấn lắm. Trong khi đó, một số nhân tài khác, trong đó có cụ Đạo Dừa cũng làm le đời ra hy sinh, vác cả chiếc đầu của mình ra để mà đánh cuộc.

Trong cuộc tranh giành nhau hy sinh như vậy, mọi người bỗng vấp phải hòn đá khoản 7 điều 10 được lăn ra giữa đường. Bên chùn chân lại. Duy chỉ có Chánh vương là vẫn ung dung tiến vì, năm nay, Người không ngán cái khoản ấy nữa. Ngược lại, Phó vương thì lại rét, coi bộ khó lòng mà giành được phần hy sinh.

Trở lại ý nghĩa sự hy sinh, ta thấy mọi người trong lúc này đều tốt với nhau và đều có tấm lòng vị tha cao cả. Biết rằng hy sinh là khổ nhưng vẫn liều mạng đòi hy sinh thế cho nhau, thậm chí còn dùng cả mưu lược cùng hàng đồng từ ngữ hằn học tặng nhau, để quyết giành cho bằng được sự hy sinh về mình. Lẽ ra, thấy vậy thì phải can gián nhưng gần trăm anh chị dân biểu lại hề nhau màn cả một chiếc kiến nghị nhất định bắt Chánh vương phải hy sinh nữa khiến cho Chánh vương không thể lùi bước được. Hy sinh là hành động tự nguyện chứ không thể bị bắt buộc. Còn như bắt người khác «phải hy sinh» thì quả là hành động dã man, tàn ác, vô nhân đạo.

đàn anh đổi lập với nhà nước đàn em đổi lập với nhà bếp

ANNAM DI SỬ

Nguyên tác : HỒ ÔNG
Nhuận sắc : QUÝ ĐÔNG

Kỳ 20

HỒI THƯ MƯỜI BA

Bị phình gạc, Ân Quang ngưng ủng hộ Muốn rút quân, tạp Chúng đánh đòn «ma»
 Đây nói về thiền sư Mục Bất Đồng, ngày kia đang ngồi cho Chim Huệ Bình ăn oản. Chợt thấy có tiếng chó sủa ran. Đoàn chắc lại bọn chính khứa đến cầu cạnh, nên (Người) lăm thình, chờ đợi...

— Bạch Thầy mạnh giỏi.
 Nguyên Soái Mục Bất Đồng vẫn đứng nguyên, không quay đầu lại, cất tiếng hỏi :
 — Lại những thằng yếm thắm định đến bỏ bùa ta, rồi ra Hạ Viện đày phồng? Cút hết! cút hết!
 Dân biểu dấn bụng, ta tởm lắm rồi.
 Nói đoạn quát gọi Thường Nhật :
 — Ta đã dặn bảo từ nay cho đến ngày bầu cử phải đóng chặt cửa Chùa. Sao người để cho mấy đứa này vào?
 Thường Nhật nhìn đám chính khứa, rồi nhìn Nguyên Soái Mục Bất Đồng, vòng tay nói :
 — Bẩm Nguyên Soái cửa Chùa vẫn khóa mà.
 Dân biểu Chạy Bàn sợ Thường Nhật bị Mục Bất Đồng la, vội lên tiếng :
 — Bạch thầy cửa Chùa vẫn đóng cần thận lắm ạ!

— Vậy người vào bằng lối nào? không nhẽ người có thuật tàng hình?
 — Bẩm con vào bằng... lỗ chó chui!
 Nói đoạn đưa tay phất quần áo vung vít. Nguyên Soái Mục Bất Đồng trừng mắt bảo Thường Nhật :
 — Người tống cò mấy đứa này ra ngoài cho ta!
 Thường Nhật dạ lớn, sẵn tay áo toan làm phận sự, thì dân biểu Chạy Bàn đã la lớn :
 — Khoan!
 Nguyên Soái Mục Bất Đồng bĩu môi :
 — Khoan với đực gì nữa?
 Chạy Bàn thò tay vào cạp tấp lỏi ra một cái lọ nhỏ, giơ cao và nói :
 — Lăn trước đến thăm thầy, con may phúc được người mời... của Thầy. Chao ôi thơm làm sao! Tiếc rằng kỳ đó con không mang theo cái lọ nào để đựng. Lần này con đến đây chỉ với mục đích xin Thầy ban cho chút mùi quý hóa đó.
 Thiền Sư Mục Bất Đồng cười khẩy :
 — Mùi đó thổi bỏ mẹ, chứ thơm tho chó gi mà xin.
 Một ông chính khứa trong nhóm dân biểu Chạy Bàn cười tùm tùm một cái rồi nói :

— Bạch Thầy nói vậy chứ, thơm làm ả. Kề ra mỗi lần đánh... Thầy không giữ lại được, uống thật! Chứ nếu không, bán cũng được đi tiền!
 — Mùi đó có chó nó mua...
 Dân biểu Chạy Bàn cười :
 — Chúng con xin mua và đọc quyền khai thác. Nửa tề một lọ, Thầy ưng chăng?
 Thiền Sư Mục Bất Đồng sừng sốt, lông mày dựng ngược. Nhưng chỉ một thoáng sau người chợt hiểu Người nói :
 — Thì ra các anh định dựa vào mùi thối của ta để... tranh cử?
 — Dạ!
 Nghe tới mấy tiếng tranh cử, mặt Thiền sư liền lộ vẻ kém vui.
 Người ngược mặt nhìn đám mây vùn vùn trên trời, khẽ nói giọng đầy bị phẫn :
 — Ta chán ủng hộ rồi. Tình giặc mộng chính trị chính em mới thấy thân mình trở trời, khốn lịn chẳng khác gì thân phận Tô Vô nuôi con nhện!
 Dân biểu Chạy Bàn lắc đầu quả quyết :
 — Không! Nếu những con nhện này đặc cử Hạ Viện, Thầy nhất định sẽ không là con Tô vô cơ độc.
 Nói đoạn cất tiếng ngâm :
 Tô vô... "thầy" nuôi con nhện.
 Đến khi nó nhón, nó quên bèn chán.
 Thầy ngồi sướng tí cái thân.
 Nho, lễ, cam, táo, Thầy cần — có ngay!
 Thiền Sư Mục Bất Đồng không thêm đề ý đến dân biểu Chạy Bàn. (Người) tự thân :
 — Cái tâm của ta lúc nào cũng trọc lóc. Ta chỉ nghĩ đến chuyện làm đẹp cho Chùa và cho đời. Nhưng ta đã thất vọng chỉ vì không biết phân biệt vàng thau. Đứa chó nào đến tăng bốc, đấm lưng cho ta, ta cũng ủng hộ. Rút cuộc toàn những đứa đẻ tiện vô liêm sỉ. Than ôi, ta đã hại ta, hại Chùa, hại đời...
 Đám chính khứa thấy khó có thể lay chuyển nên Mục Bất Đồng liền kéo hau ra chỗ lỗ chó cuội, chuẩn thẳng.
 Ấy là :
 Bị gạc một phùa còn khiếp mãi
 Nghe phình nửa lỏi đã ón ngay.
 (kỳ sau tiếp)

Bà Phó, ông Phó
 Với tư cách là vợ của ông Phó, bà Phó đã mở một cuộc họp báo, các bà lớn như bà Tề Tướng, bà Thượng Thư, bà Dân biểu v.v... hãy nên coi đây như một tiền lệ, để nay mai các bà cũng có thể nhân danh là vợ các ông lớn, các bà sẽ có đủ "tư cách" mở những cuộc họp báo bất cứ lúc nào, để bàn về bất cứ vấn đề gì.
 Trong cuộc họp báo trên, bà Phó đã nói về ông Phó rất nhiều, lẽ dĩ nhiên là phải như vậy. Bà cho hay "ông nhà" cương quyết ra tranh cử chức vụ Tổng Thống kỳ này, mặc dù ông không có tiền, có thể như người ta. Bà cũng cho hay ông nhà đã dứt khoát không bao giờ liên hệ với người ta nữa. Trong trường hợp người ta tái đắc cử, bà sẽ về bán cháo lòng để nuôi ông, để cho ông khỏi phải mang tiếng thế này, thế nọ. Bà cũng cho hay là bà sẽ công bố một ngày gần đây, bản "thỏa ước" giữa ông nhà và người ta năm 67 trước sự chứng kiến của hội đồng tướng lãnh thời đó. Công bố bản thỏa ước tức là công bố sự "không tôn trọng những lời cam kết" của người ta. Bà Phó còn cho hay, ông Big Minh đã từng lại đây để bàn với ông nhà tới những vấn đề trọng đại, trong đó có cả vấn đề phải thay đổi người lãnh đạo Quốc Gia. Vấn đề bà Phó, nếu trong trường hợp ông Big Minh đắc cử, ông Phó sẽ có thể hợp tác với ông Big Minh, như vậy bà chưa phải về mở quán bán cháo lòng.
 Cuộc họp báo trên của bà Phó mặc nhiên đã nằm trong kế hoạch tiền vận động tranh cử cho ông Phó, nhưng tiếc rằng cuộc họp báo đó đã rất ít có tiếng vang, bởi không có mấy báo được biết đề tới tham dự, hoặc giả họ có biết, nhưng không đến vì họ cho rằng, bà Phó "lấy tư cách gì" để mở cuộc họp báo? Ngay cả đệ nhất phu nhân nếu mở cuộc họp báo, cũng còn khó có những người làm báo chân chính tới dự nữa là trong khi bà Phó đang đóng những vai như bà Kennedy năm 60, bà Nixon năm 68 nghĩa là những người đàn bà đã từng tham gia tích cực vào công cuộc vận động tranh cử cho chồng, thì ông Phó cũng đang bôn ba khắp bốn vùng chiến thuật. Tại Đà Nẵng, ông Phó đã nhìn một cái đập nước khô cạn mà bĩ thừ, tưởng cần 10 triệu đô la làm đập thì khó, chứ 10 triệu VN thì chỉ cần bắt đi 10 lá phiếu thì xong. Lời nói chua xót cay đắng thật, và lời nói cũng mặc nhiên minh thị là có sự mua bán lá phiếu ở Hạ Viện, chẳng hiểu khi ông Tổng Thông tin, người hết lòng rửa mặt cho những dân biểu "vi quyền lợi quốc gia"? mà đứng đây chấp thuận điều khoản 7 nghị sao? Nếu tại Đà Nẵng, ông Phó chỉ mĩa mai như vậy thì ở Quy Nhơn, quê hương

Nguyễn Huệ, ông Phó đã có những lời lẽ thật gay gắt, như ông sẽ là người tiên phong trong cuộc vạch mặt hôn quân, bạo chúa... để các chiến sĩ của "chúng tôi" không thể tiếp tục hy sinh mãi cho bạo chúa, hôn quân đó? Ông Phó thì là ông không nói dối, không lừa gạt, vì ông không thể làm được việc đó.
 Ông Phó cũng than thân trách phận là, ông là một người ngu xuẩn trong chính trường nên ông mới bị lừa gạt? Tội ghê, ông không lừa gạt ai để làm chính trị, mà chính ông lại bị người ta lừa gạt? thì quả là đau thật. Ông Phó bước chân vào chính trường từ năm 65, từ khi ông lập nội các chiến tranh và tự nhận là chính phủ của dân nghèo. Ngày bước chân lên chính trường, ông tuyên bố là ông không thích làm chính trị, không phải là một chính trị gia, ông chỉ là một chiến sĩ, nhưng thời thế đã đẩy ông vào địa vị này. Bởi không là một chính trị gia, rồi với giọng nói "liên" trong người, nên với ông tất cả chỉ là mệnh lệnh, là kỷ luật, do đó ông đã chơi trò "độc tài sáng suốt" đóng cửa tất cả các báo đang phát hành thời đó, để cho hai tờ báo của nhà nước ra đời, đó là tờ Tiền Tuyến và tờ báo Hậu Phương.
 Rồi bốn năm ngồi ghế Phó Vương, cái ghế nhàn hạ, ông đi chân trần hoa đòi chút, đã "thực thùy" hơn đôi chút, nên ông luôn luôn có những "lập trường" đi sát với thời cuộc? Và như thế, ngày tháng cuối cùng của năm thứ tư, năm chót của nhiệm kỳ mình, ông đã "trở thành chính trị" và ông cương quyết đoạt lại cái thế của mình. Cái thế mà ông tự đánh mất vì sự "ngu xuẩn trong chính trường" của ông như ông nói.
 Ông Phó là một chiến sĩ có lòng và một nghệ sĩ hào hoa, ông thích vẽ lãng nhãng, biết gây đàn và làm thơ, những những cái đó chẳng giúp ích được gì cho một chính khách. Bà Phó đã từng nói ông Phó là một chính khách. Năm 65 thời thế tạo ra chính khách Nguyễn Cao Kỳ, nhưng năm 71 "chính khách" Nguyễn Cao Kỳ quyết tạo thời thế.
 Rất mong ông Phó Kỳ sẽ tạo được thời thế như niềm mơ ước của ông, niềm mơ ước mở ra một vương đạo.
Quán cháo lòng
 Bà Phó trong cuộc họp báo nói rằng, bà sẽ về mở quán cháo lòng nếu ở, Phó thất cử và ở. Cảnh sát cũ. Nhiều nhà quan sát ở đây sau khi đã phân tích năm sáu yếu tố tất yếu của ông Chánh và tin rằng ông Chánh sẽ đắc cử. Như vậy chắc hẳn bà Phó sẽ về mở quán bán cháo lòng.
 Tương tượng ra trên một nẻo đường quê hương nào đó, có một mái quán lá bốn bề trắng gi

**Một tuần người
Bảy ngày việc**

lọt, có một thiếu phụ tuyệt đẹp y như gái liễu trai, ngồi sau một cái chõng tre, trên chõng là một ống đũa, muỗng thìa, những cái bát triết yêu ẹp xấp sạch bóng, lọ hồ tiêu, chai nước mắm, tấm thớt, con dao, một cái rổ lòng được che bằng tấm vải màn. Một nồi cháo nghi ngút khói. Thiếu phụ nhào tay, bần tay thon trắng như bút ngọc lan, thái những miếng dõ khoai mỏng dõ như chu sa những miếng gan vàng như nắng quai, những miếng dạ dày trắng như hoa mai, rồi vớt chút hành hoa xanh mượt thái nhỏ bỏ vào bát cháo, thấy mà mê, và càng mê hơn nữa nếu thiếu phụ thút khăn vuông mỏ quạ, mặc áo tứ thân nâu, đôi má hồng vì ánh lửa. Khách ăn cháo sẽ cảm thấy mình ăn hoài sao không no, và khách sẽ thấy bát cháo dường như cay hơn, cay không phải vì hồ tiêu, mà cay vì thoảng nghe thấy trong gió có tiếng ngâm thơ, mà giọng ngâm thật trầm thõng...

Thế sự du du nại lão hà
 Vô cùng thiên địa nhập hàm ca
 Thời lai đõ thiếu thành công dị
 Sư khứ anh hùng âm hận do...
 Sau tiếng thơ của Đặng Dung là lời thơ của Nguyễn bá Trác :
 Trương phi ai hay xé gạc, bẻ cắt.
 Phù cương thường hà tất tiêu dao bốn bề luôn
 lạc thu phương.

Trời Nam nghìn dặm thăm.
 Non nước một màu sương
 (Mộng) không thành, danh chẳng đạt
 Trai trẻ bao lâu mà đầu bạc
 Trăm năm thân thể bóng tà dương..
 Vô gươm mà hát, nghiêng bầu mà nói
 Trời đất mang mang, ai người tri kỷ
 Lại đây cùng ta cạn một hồ trường.."
 Tiếng ngâm thơ đó là của ông cụ Phó, và người thiếu phụ bán cháo lòng kia là đệ nhị phu nhân một thuở. Khách đứng dậy trả tiền ra khỏi quán, mà lòng còn thấy hắt hủ buồn như tiếng gió một ngày trọng đồng lao xao thổi lượn trong những tàu lá chuối rách mọc sát bên cửa quán.

NHIỀU ĐỘT BIẾN... SAU NGÀY QUÂN LỰC

DI ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

Đề công việc bài trừ quái có hiệu quả

Nhà nước nên phát động chiến dịch « mỗi người dân một còi tu huyết »

SẼ GÈNH (Tin Độc).— Từ ngày có đội biệt cảnh ra đời, đã có vài vụ khá đẹp mắt, mà cụ thể như vụ hạ gục bọn bắt lương đội lốt sĩ quan, nhân viên công lực chuyên đứng rình, những ai đi lãnh tiền ở ngân hàng, để bám theo rồi vồ gọn, nếu cần, chúng còn nổ phom phom đâm bẫy phát dọa chơi...

Toán biệt cảnh được huấn luyện đầy đủ, chỉ nhằm đi vồ bọn « ăn chia » cướp giật và cướp có vũ trang, đã phục kích tóm được 1 trong hai

thằng chuyên cướp ở nhà băng. Nay, người dân làm ăn kêu ca hơi nhiều về bọn Trùm Quái, từng tung hoành trong băng Đại Cathay. Rồi, từ ngày chủ trương của chúng bị coi như đã đi đứt, còn các đàn em của Đại Cathay thì bị đẩy ra Phú quốc, tới nay, có một số đã được trả tự do. Bọn chúng lại tính chuyện kết bè lập đảng,

để khôi phục lại uy quyền du đảng, mà thừa xa xưa, chúng đã hoành hành, như thu thuế của các em ca ve, thu thuế tại

các nhà hàng, nhà hát, và cả các nam nữ nghệ sĩ tên tuổi cũng phải đóng tiền thắng cho chúng, nếu không muốn bị ám hại, như phá hư xe, hay rạch mặt các nàng có nhan sắc. Hành động của tụi này đã có một phát triển mạnh. Vậy, còn đợi gì, các bạn biệt cảnh không mở thử một chiến dịch hỏi thăm sức khỏe tụi hại dân nói trên.

Khi nào võ được tụi đó, hãy báo cho Con Ong làm một phát loan tin... Theo ý của đa số độc giả từng là nạn nhân bị « ăn chia » dĩ nhờ nhà báo đề nghị nhà nước phát động chiến dịch « Nhân Dân trừ... Quái » bằng cách phân phát cho toàn thể bà con, mỗi người một cái còi « tu huyết »

khí ra đường, nếu một người bị... bọn quái chiếu cố, thì lập tức kẻ đó rút còi thổi tía lia và đồng bào quanh đấy cũng sẽ đồng loạt... cũng thổi thành một thứ âm thanh rừng rợn. Và các bạn, biệt cảnh lưu động sẽ có mặt ngay: Thiết tưởng ý kiến trang bị còi là ý rất hay.

Thị trường tở lên giá kinh khủng

Kể từ ngày các đảng con nít bị bắt cóc la liệt đến nay, thị trường tở lên giá ào ào. Thiên hạ đồn rằng các mẹ mìn đi bằng con nít đều xài ngái Miền, các mẹ phụ thủy này chỉ cần lấy tay vuốt lưng các đảng con nít nhẹ một cái là cứ việc lẳng lẳng, ngoan ngoan đi theo với tư thế thơ thong tui hoan. Nhưng nếu trong túi mỗi đảng con nít đều điểm một củ tỏi thì cái thứ ngái miền kia a la doang gáp, nghĩa là vô hiệu lực, cứ việc vuốt bằng thích mà chẳng ăn cái gì cả.

Bởi vậy, khắp tỉnh Chợ Lớn các đảng nhi đồng con trời đều có một túi 1 củ... tỏi để chống ngái Miền.

Mong rằng, tin này sẽ không phải của chính các đảng thượng gia tở phao âm lên để bán tở với giá Song Hành kiem ước.

• Sẽ có 2 loạt thay thế:

- Lãnh đạo bên ngoài
- bố trí bên trong
- ĐỔI QUA, ĐỔI LẠI TƯ LỆNH KHU.
- VÀ...CÓ THỂ THAY MỘT ÔNG VÙNG
- CÁC ĐẦU TỈNH SẼ RA SAO ?

□ Đặc biệt của tập đoàn P.V.C.O.

19-6 Ngày quân lực năm nay... từ từ bỏ đến lừng lừng, ngái ngái, như có hứa hẹn nhiều đột biến.

Về bề ngoài, dân Saigon thấy tờ chức đại qui mô, Công phu vô i.

Về mặt nhà nước, không rõ vì... muốn đánh chường lực bí ẩn gì... mà mấy ông gần gũi Xếp, cứ thấy tung tin báo động «Vi si toan biến ngày Quân lực thành một biển có Mậu Thân thứ 2.»

Về bên trong, lính tráng đồn đại, hơi han nhau, thì thảo... Kể hồi hộp, người hí hửng.

Trước các dấu hiệu độc đáo đó toàn lực phái viên TD được tung ra 4 phương để thu thập loại tin chưa báo nào loan.

Và đây... là các tin tức được mô tả là trúng phúc—Vi phát xuất từ miệng của cơ có Sao... sáng chói—Xin đề bạn đọc đối chiếu với thực tế sau này:

— Theo kế hoạch đã định, sẽ có hai loạt thay thế:

- 1) lãnh đạo bên ngoài: Có

ít nhất là một ông Tướng Vùng, sẽ đổi đi.

... Tiếp đó, sẽ có ít ra là 3 ông Tướng sư Đoàn đổi qua đổi lại

trong đó, có Tướng Phú nguồn tin cho biết, ông Tướng Điện Biên Phủ này sẽ tái ngộ vùng 4 để nắm một sư đoàn. Ngoài ra còn 1 ông Tướng cũng từ vùng 1 sẽ về thay Tướng Nghi về giữ quyền BKTD. Tiếp theo một nguồn tin... lờng lá, thì cũng sau ngày diễn binh, sẽ có 6 ông Tướng được phép «đổi nghề» Riêng về 44 ông đầu tỉnh, nguồn tin khẳng định là...trộn vùng 1, vùi về cả. Và...trên dưới không thay đổi tại Miền Trung.

Mặt khác, ở Vùng 2, Vùng 3 có ít ra là 3 vụ thuyền chuyển. Vùng 4 đã có một xếp lớn bảo đảm... Vạn sự yên ổn! Tuy nhiên, còn về mặt «thay đổi» và bố trí màn lưới bên trong mới là tối quan trọng. Đáng tiếc, vụ này... hơi nguy hiểm nên CON ONG xin... chào thua!

NGỪNG BẮN, 4-7-71 Lẽ Độc lập của Mỹ?

Đột nhiên trong giới chức cao cấp, có tin đồn: 4-71, nhằm lễ độc lập của Mễ sẽ ngừng bắn. Tin đồn này, xôn xao nhất trong giới thẩm quyền của Bộ tư lệnh Mễ tại Saigon. Nguồn tin trên, vì sao xuất hiện? Xin giải đáp ngay: đó là vì sự có mặt đầy bí mật của một Ông Tướng Già Phú Lăng Xa tên là Grestin. Một loại cáo trừ danh hiệu biết tận tường và thông thạo, mọi sự việc của cõi Đông Dương khói lửa này! Đầu tháng qua, bất thần, Tướng Grestin, bay qua An Nam, rồi hi hục tiếp xúc mật với Tướng Vanuxem, cũng được mô tả là Tay Phù Thủy, được Mễ tin dùng dù Vanuxem là gốc Tây nhưng, Ông Tướng này có máu C.I.A Mễ hơi nhiều! Mặt khác, theo, tin tở mật đã tiết lộ, trong cuộc họp quan trọng nói trên còn có 2 ông tướng Đông Dương, dường như có cả ông tướng Kampuchia và tướng Lào đều tham dự...

Song chỉ hiện diện với tư cách đàn em, bởi cái tin của buổi họp tối mật ấy vậy là 2 Tướng Mễ, từ 3 sao lên. Vị trí đi là 2 Tướng Tây, 2 Tướng Mễ và 1 Tướng «Anh Đô Sĩ Noa»... đã cùng xi xào hội họp, để rồi sau đó...Tướng già Grestin, trước giờ bí mật rời An Nam, lại còn đảo qua 1 phát vô dinh gặp Đại vương, trong 15 phút. Chẳng ai biết nội dung 15 phút vàng ngọc này... có những chuyện gì kinh khủng (?) ấy thế là, từ sau ngày Grestin «say-ô-na-ra» đất Giao Chỉ, liền nảy ra tin đồn: 4-7-71 ngừng bắn.

Đừng nên quên là Grestin là tướng Tây già rất thân Bảo Đại, và cũng chính hẳn là đã ủng hộ hết mình giải pháp Bảo Đại.

Thì... chúng ta hãy thử chờ coi «4-7-71 gần quá mà» cái xứ minh lý kỳ cục thế đó, cứ thấy Tướng Tây, Tướng Mễ giờ mình, hắt sè hơi, hay ngáp vật một củ, là bắn xúc xích đồn tùm lum...

Một mẹ mìn bị xé trần trường và bị đập chết ở Chợ Lớn

Cả Saigon nháo lên về tin Mẹ Mìn bắt cóc con nít đem

Coi chừng thuốc là Aras Gam Bốt?

Chiều theo văn thơ mật số 0485, cử an ninh quân đội phổ biến ngày 13-6-71, đã báo động khẩn cấp cho các đơn vị lính ta trên toàn quốc, cần đề phòng loại thuốc lá, sản xuất từ Kampuchia mang nhãn hiệu Aras. Văn thơ văn thơ này, thì... đã có nạn nhân, là lính của sư đoàn 5, từng bị hít thuốc Aras chỉ sau 5 phút là...lăn đùng ra đi đứt. Vì ở trong có chất độc cực mạnh, thuộc loại nhựa cây rừng, và các thứ độc được ma quái, mà y học chưa thể phân chất hoặc tìm thuốc chống lại...Mặc dù chưa có dấu hiệu cụ thể nào chứng tỏ Vi Si chính là thủ phạm.

Dù sao, đã là văn thơ của cơ quan an ninh quân đội CH, hẳn phải là chuyện quan trọng, và khi đã phổ biến tất nhiên phải có sự kiện xảy ra rồi.

Vậy, bên báo trộm phép loan truyền tin mật của quân đội, để giúp cho dân cả nước cùng biết chung đề phòng, cứ gì lính hít mới đi doang, mà dân chúng đụng phải của độc này đâu có sống nổi. Tại sao, lại chỉ khuyên rì tai, riêng có lính? Bộ mấy thằng dân đen, đểch cần sống nữa chẳng?

bán và tế thần. Nhà nào có con nít cũng lo, không cho con đi học, đi chơi, sợ bị Mẹ mìn có ngái xoa đầu. Chỉ có nhà nước là chẳng nghĩ ngợi gì cả, cứ tỉnh bơ trước sự lo sợ của dân chúng.

Ngày thứ ba, 1 mẹ mìn chừng ba mươi ngoài, đã bị dân chúng khu Nguyễn Trãi bắt được, đánh chết và xé rách quần áo tở trần trường. Lính quân năm tới giải cứu không kịp, mặc dù buổi sáng quân ta đã được báo cáo là con một gia đình ở cùng đường trên đã bị mẹ mìn bắt cóc.

Ngoài ra, Theo sự điều tra riêng của C.O, thì cách đây mấy bữa tại vùng Chợ Lớn đã xảy ra 1 vụ tự tử thể thảm kẻ chán đời là 1 người đàn bà trẻ, vợ 1 quân nhân hiện đang hành quân tại Kampuchia. Bà ta chán đời không thiết sống vì đã bị Bọn bắt lương bắt cóc mất 3 đứa con yêu nhất đời.

Nhắn Tin

— Ô. D và các bạn cần bộ trung tâm HLCS Rạch Dừa: Xin gửi ngay tài liệu «Ăn chặn» tiền quỹ Xã Hội của Trung Tâm và gia đình cán bộ về C.O.

— Tổ cáo tham những chỉ có công mà không có tội. Tướng tư lệnh Cảnh Sát chủ trương điều đó. Các bạn cứ yên tâm.

CHEM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ grom đầu chem rười
VĂN QUÂN hạ thủ

Tổng Ngọc vác bút đi thi

Dưới trường Chánh Vương, có khá nhiều nhân tài đáng kể và gây sôi nổi nhất vẫn là nhân tài Tổng Ngọc hay còn gọi là Tổng... Kinh. Nhân tài này, sau khi trong ra những quả kinh tài làm dân chúng học hác, bèn lên đường qua Mèo cầu viên, đồng thời cũng đề tài về những thành quả đã đạt được.

Trước khi đi Tổng Ngọc đã run rẩy tiết lộ với nhà báo như sau: «Việc tôi đi Mỹ cầu viên hôm nay cũng như trường hợp một thí sinh học hành chăm chỉ vác giấy bút tới trường thi, mặc dù lúc nào cũng tràn trề hy vọng nhưng bụng vẫn nơm nớp không biết số phận mình ra sao».

Ngoài ra, Tổng Ngọc còn cho biết, khi tới Mèo quốc, người sẽ không dám gặp thẳng Ních đại đế vì «gặp TT Mỹ cũng khó khăn lắm, chứ không dễ dàng gì!» Cho nên, qua đó, Tổng Ngọc chỉ dám tiếp xúc «để học hỏi», với một số nhân vật thường thời.

Thật, càng ngày Tổng Ngọc càng phun ra những lời khó ngửi. Thân làm tới Tổng Trưởng một nước, sang nước khác xin viện trợ mà lại ví mình là một tên thí sinh vác giấy bút đi thi, rồi lo âu, hồi hộp... thì quả là chuyện nhục nhã vô cùng cho đất nước Anamta.

Ngày xưa, một sứ thần đi sứ, dù biết mình sẽ phải tới một nước mạnh, một nước thù địch đi nữa và lo sợ có thể bị bay mất chỗ đội mũ, nhưng trước khi ra đi, vẫn bình thản, hiền ngàng, giữ được tư cách cho mình, thể diện cho quốc gia mình, để đối phương nó phải kính phục. Một sứ thần như Phùng Khắc Khoan đã để lại tiếng thơm muôn đời với hậu thế. Có lý đầu như người Tổng Ngọc ngày nay, chưa đi đã run sợ, hạ mình làm một tên học trò bé bỏng vác bút đi thi, chẳng còn một chút nhuệ khí nào cả. Nước Mèo kia tuy lớn, tuy giàu thật đấy nhưng nó cũng chỉ là một quốc gia,

hơn nữa, là một quốc gia đồng minh, luật bang giao quốc tế không bắt buộc Tổng Ngọc phải sợ hãi, kính phục quá đáng như vậy. Danh dự và thể diện dân tộc càng không cho phép Tổng Ngọc có thái độ khiếp nhục đó.

Thật chẳng bù với những lúc người tương ra những phát kiếm ước, song hành, những món kinh tài lọt khoé dân, những lúc đó, người tỏ ra hung hãn, lăm, lì lợm lăm, bắt chấp cả những bộ lão ở viên Cầu móng. Người đã từng hứa hẹn những cuộc rằm từ nay nền kinh tế ta sẽ ổn định, sẽ vững vàng lắm. Nay kết quả ra sao, mọi người đều rõ. Bọn dân ngu khu đen không còn một cái gì để được bóc nư.

Ai cũng hiểu, việc đi cầu viên thường là bổn phận của Tổng Ngoại và trong trường hợp này lẽ ra Trần viên ngoại phải đi. Nhưng Tổng Ngọc đã giành đi như vậy, hẳn phải là có lý do. Tổng Ngọc phủ nhận dư luận cho rằng mình là «người được Mỹ đặc biệt tin cậy nên TT Thiệu mới nhờ đi cầu viên.» Thật ra, phủ nhận như vậy cũng bằng thừa vì ai chẳng biết Tổng Ngọc là người như thế nào. Có điều, đối với nước Mèo, Tổng Ngọc chỉ đáng là «thí sinh» mà đối với Anamta, Tổng Ngọc lại được phong tới chức «Tổng Kinh» thì hẳn rằng, từ trước tới nay, nền kinh tế xứ này cũng chỉ là «nền «kinh tế thí sinh» mà thôi. Nền kinh tế ấy lại được cầm đầu bởi «thí sinh» «tuy học hành chăm chỉ nhưng đi thi vẫn thấy sợ, vẫn không biết số phận mình ra sao.» Một thí sinh như vậy thường là loại học trò dốt.

Tuy nhiên, trong một chế độ «kinh tế thí sinh» tức là chế độ kinh tế có thầy và trò, những người như Tổng Ngọc không cần thiết phải giỏi mà chỉ cần có thái độ lì lợm, gọi dạ bảo vâng, giống hệt như thái độ của các đảng dân biểu là đủ. Tổng Ngọc đã có những đức tính ấy và trong cuộc cải tổ nội các vừa rồi, tuy Bích Huệ phải ra đi nhưng Kim Ngọc vẫn còn ngồi lại và hiện người đang làm «thí sinh» ở bên Mèo, không biết ông thầy Ních xông sẽ cho điểm ra sao. Chỉ sợ khi Tổng Ngọc về, bọn dân ngu khu đen lại được ăn vài món kinh tài nữa thì khổ nạn quá. Cầu trời cho chúng em được yên ổn.

Khi các bà ra trận

Cách đây ít ngày, bà Kỳ đã tổ chức một cuộc họp báo tại trại Phi Long để tỏ vẻ rằng, việc làm và những lời tuyên bố gần đây của đảng phụ quân bà rất đúng, rất hay. Như vậy là Phó Vương đã hẳn

hạnh được chính ái thể của mình khen ngợi.

Chồng hát vợ khen hay là lẽ tất nhiên rồi. Tuy nhiên, sự khen đã mở đầu cho giai đoạn chính các bà lâm chiến để hỗ trợ cho các đảng phụ quân được «hy sinh» sau này. Các bà đều là những bà tướng nên tinh thần thương võ lại càng phải được đề cao. Một khi phu nhân của Phó Vương đã ra trận bênh vực chồng, chẳng lẽ phu nhân của Chánh vương lại im lặng để người bị hại hay sao? Bà Phó đã bảo những lời tuyên bố của ông Kỳ là đúng, có

nghĩa là mặc nhiên cho rằng ông Thiệu là sai. Như vậy, không có lẽ bà Chánh lại chịu nhận? Thế nên, thế nào phu nhân của Chánh vương cũng phải tìm dịp trả lời lại cho ra lẽ.

Chánh vương phu nhân thường đi thăm viếng luôn, chủ tọa đại hội này, đại hội kia nên thiếu gì dịp để trả lời. Phu nhân cũng có thể tổ chức hẳn một cuộc họp báo cho nó long trọng, bọn thợ viết sẵn sàng tới nghe các bà ca vọng cổ.

Nguyễn Chánh vương và Phó vương mới qua lại ít chiếu giao hữu mà đã thấy sôi nổi, ngoạn mục. Tuy nhiên, nghề đấu võ mồm vẫn là nghề của các bà, bọn liền ông không ăn thua nổi. Nay các bà chịu lâm chiến thì tinh thần hẳn phải thay đổi.

Bây giờ mới là phu nhân của Chánh, Phó vương xuất trận. Ít ngày nữa, có thể còn phu nhân của đại tướng Minh và biết đâu chẳng có phu nhân của cụ Đạo Dừa nếu cụ hóa phép kiếm nổi được người giới thiệu ra ứng cử T.T để trong 7 ngày mang lại hòa bình cho đất nước. Nếu các vị phu nhân này cũng ra giúp chồng thì cuộc bầu cử tháng 10 sắp tới sẽ có nhiều pha hào hứng lắm.

Thường những bà vợ VN, nhất là các bà ở vùng quê, mỗi khi đấu võ mồm với nhau, thường xía xói vào mặt nhau và cho nhau ăn đủ thứ của ngon vật lạ trên đời, dĩ nhiên là cho ăn bằng lời mà thôi. Những lúc đó, các bà kêu bằng «tam bành lục tặc» nổi lên, trông dữ dội lắm, chẳng còn đâu cái vẻ duyên dáng, êo là thường ngày.

Nhưng đó chỉ là những người đàn bà thường. Còn các phu nhân hiện tại là những người trí thức hơn, lịch sự hơn nên chắc sẽ không có những màn «tam bành lục tặc» như thế đâu. Tuy vậy, nếu các phu nhân một khi nổi nóng thì cũng chưa biết đâu mà lường được.

Mong các vị phu nhân cứ tự nhiên cho.

Mất chức mà lại hóa hay

Trước ngày ông Tướng Hiếu bị mời đi chỗ khác chơi, báo chí cũng như dân chúng Anamta ít ai biết gì về ông ta, trừ khi là tá úy linh tráng thuộc Đệ ngũ Sư Đoàn.

Nhưng trận Suoni bùng nổ, mọi người mới vỡ lẽ ra ở cái xứ khốn khổ này cũng còn một ông Tướng chịu chơi, có cái cổ rất cứng, dù là đứng trước một Quan Tiêu Thái Thú Mắt Xanh.

Ấy cũng vì cái cổ cứng, nên ông Tướng mới bị đẩy đi. Đây thì đây, ông Tướng vẫn vui lòng, vì đã cứu thoát được vô số binh sĩ ra khỏi tử địa, cho nên sĩ quan, binh sĩ ở cái Đệ ngũ Sư Đoàn mới khốc rống cả lên khi nghe tin ông Tướng cổ cứng phải gút bại anh em! Cả chục ông Tá ông Ủy còn vác luôn cả đờ mắng lên xin được ở rờ lui để tỏ lòng phẫn nộ, và cũng là tỏ tình huynh đệ chi binh, anh ở đâu thì em ở đó, một con ngựa đau, cả tàu không đi lên trường đua Phú Thọ!

Chỉ nói bấy nhiêu, ông Tướng cổ cứng cũng đủ sừng tê người rồi, dù có phải ra đến Bến Hải xuống đến Cà Mau đi nữa, ông cũng vẫn khoái tì, vì từ hồi nào đến giờ có ông Tướng đêch nào được anh em gán bó tha thiết tới cỡ đó đâu?

Không những thế đột nhiên dư luận còn khám phá ra ông Tướng Hiếu này là ông Tướng sạch thứ 5, sau những ông Nhất Thắng Nhị Chinh, Tam Thanh, Tứ Trường (lẽ ra ông Thanh đã quý tiên, phải đôn Tướng lên và sửa lại là Nhất Thắng, Nhị Chinh, Tam Trường, Tứ Hiếu mới đúng)

Vô hình trung, ông Tướng Hiếu nhà ta bị bay chức, nhưng lại được tuyên dương công trạng trong lòng toàn quân toàn dân, và điều này nhất định là quý hơn các chức kia nhiều lắm! Đã lên đến Tướng thì kiểm chức Tư lệnh Sư Đoàn không mấy hồi, nhưng không phải bất cứ ông Tướng nào cũng dễ dàng được quân dân phong cho cái chức Tướng sạch, Tướng chịu chơi đâu nhé! Bởi vậy, sức mảy mà buồn, phải không ông Tướng cứng cổ?

Phó Hoàng Hậu bán cháo lòng

Chưa lúc nào bằng lúc này, người ta thấy Phó Vương và Phó Hoàng Hậu tỏ ra hoàn toàn «ăn ro» với nhau theo đúng sách «Phu xướng phụ tùy.»

Trong khi Phó Vương đi xuôi về ngược để khua chuông gõ mõ lần lần cho công việc dự cuộc đua sắp tới của ông, thì ở nhà Phó Hoàng Hậu cũng họp báo cổ võ âm hộ cho Đức Phó Quân Vương.

Bà còn tuyên bố một câu xét lửa, khiến nhiều Bà Lớn nghe thấy ướt đầm cả quần «Tôi sẵn sàng đi bán cháo lòng để ông nhà tôi khỏi phải cúi đầu...»

Ồi chao, ở cái xã hội này nếu cứ muốn cho đức lang quân khỏi phải cúi đầu là bà xã phải đi bán cháo lòng thì có lẽ dân Anamta đến ăn cháo lòng thay cơm mất. Vì trong trường hợp đó, không phải là hàng chục, hàng trăm bà mà sẽ có tới hàng ngàn, hàng vạn bà xã đi bán cháo lòng, ăn đến Tết cũng không hết!

Tuy nhiên, cũng có những bà xã khỏi cần bán cháo lòng mà cổ đức ông chồng vẫn cứng, khỏi có cúi đầu xuống nôi, tỉ dụ như bà Tướng Hiếu.

Riêng trường hợp đương kim Phó Hoàng Hậu nếu bà mà đi bán cháo lòng thật thì chắc chắn chẳng mấy lúc bà sẽ giàu to. Thiên hạ cứ gọi là chen chúc nhau, sắp hàng, lấy thẻ từ mấy ngày trước để được thưởng thức món cháo lòng đặc

nhất vô nhị do tự tay Phó Hoàng Hậu nấu, chứ không đùa đâu! Dám chắc chỉ cần bán cháo lòng trong 4 niên, là Bà sẽ dư tiền để mua 101 cái đầu gặt gặt, hoặc cái tay giờ lên, hoặc cặp giò đứng lên, trước ngày bầu cử nhiệm kỳ tới nữa.

Dù sao, bọn Con Ông cũng lo ngại đùm Phó Vương nếu để cho Phó Hoàng Hậu đi bán cháo lòng, e rằng công việc vất vả sẽ tổn hại tới dung nhan của một trang thiên hương quốc sắc. Cho nên tụi này xin mạn phép giới thiệu với Phó Hoàng Hậu một công việc khác cũng hái ra tiền mà lại thích hợp với Bà hơn.

Đó là: đi đóng xi nê! Vây, thưa Bà, nền xi la ma Giao Chi lúc này bắt đầu trúng mồi, ăn khứa rồi. Trung bình, các tài tử chính được lãnh ba hoặc bốn trăm xin mỗi phim tùy theo từng hãng phim và từng tài tử. Nhưng riêng với Phó Hoàng Hậu, nếu Bà mà chịu ra đứng trước camera, sẽ có Hãng dám chi 4-5 Tê thù lao lắm. Một năm bà đóng sơ sơ 10 phim là 4-5 chục Tê ngon hơn óc chó!

Còn nếu không thích cho Phó Hoàng Hậu đi làm mướn, thì Phó Vương có thể bắt chức ông tony Oánh mở quách một hãng phim để Bà xã tha hồ trở tài bằng thích. Phim chiếu ra dù hay dù dở ẹt, cũng sẽ hốt bạc như điên. Không hốt bạc, bọn Con Ông xin trả lại tiền!

PHÒNG KHÁM BỆNH
NHÀ BẢO SANH

Bác sĩ
HOÀNG-NGỌC-ĐÌNH
3 Hải Thượng DALAT

TIÊU NGỌC
Người dân đen
cầm cân

Nụ cười và bông hồng.

Con người có một thứ khí giải đặc biệt để chinh phục đồng loại, một thứ khí giải nhiệm màu mà các súc vật không có: đó là cái cười. Dẫu rằng gặp hoàn cảnh oái oăm khi vui muốn khóc, buồn tênh lại cười, thì cái cười buồn đó ít nhất cũng có tác dụng làm vui đi phần nào nỗi cay đắng chất chứa trong lòng. Người ta có thể dạy các giống vật một số động tác như đánh trống, thổi kèn, đỡ tay, đứng dậy bằng hai chân, thậm chí giống vẹt, giống yêng có thể bập bẹ nói được dăm ba điều nhí nhỏ, nhưng tuyệt nhiên chưa ai thành công trong việc dạy súc vật... cười. Ngay đến loài khỉ là một loài có hình dáng giống loài người hơn cả, cũng không hề biết cười. Chúng chỉ có thể vén môi, nhe răng nhếch nhếch, nhưng cái sự nhếch nhếch ấy tuyệt nhiên không thể mệnh danh là cái cười được. Vậy thì chỉ có loài người là một loài động vật duy nhất biết cười. Cười cũng có nhiều kiểu — nghe đâu có tới 36 kiểu lận — như cười tủm tỉm, cười lớn lên, cười sặc sỡ, cười tỏ tộ, v.v... Nhưng cho dù là cười theo kiểu nào đi nữa, thì trong lúc đang cười nét mặt bắt buộc phải lộ lộ một vẻ «tho thối hân hoan» rất chi là hấp dẫn.

Thế mà, ở một nước dân chủ, cái sự hấp dẫn lại là một cái sự rất cần thiết. Cứ mấy năm một lần lại xảy ra vụ bầu bán, các vị nào muốn «hy sinh» tất nhiên phải tạo cho mình một sự hấp dẫn. Bởi chúng, có hấp dẫn thì mới có đồng phiếu, có đồng phiếu thì mới đắc cử. Mặc dù ai cũng biết cái sự đắc cử phần lớn là nhờ vào các trò khác, nhưng ít nhất cái sự cười cũng đóng góp một phần nhỏ vào việc «trình diễn» để thêm phần hấp dẫn. Nghe đâu nhờ ở cái sự chịu khó cười sặc sỡ, hấp dẫn được giới liên bà Huệ Kỳ, mà mong sự Kennedy đã đánh bại sát nút mộng sự Nixon trong cuộc chạy đua vào Tòa Bạch Ốc của Tập chúng quốc. Ôi, cái sự cười và cái sự làm đẹp lòng liền bà là hai yếu tố không thể thiếu cho những ai nặng lòng «hy sinh» vì dân vì nước.

Do một sự tình cờ, kể hèn này được «chiếm ngưỡng dung nhan». Đại vương trên màn ảnh Tivi nhân dịp người nói chuyện với các nữ sinh trường «áo tím» trong buổi lễ phát phần thưởng cuối niên khóa. Mặt... rờn rợn thật là hớn hớn, vì Đại vương luôn luôn cười. Cái cười của Đại vương ra sao, kể hèn này vốn vụng về, dốt nát không mô tả nổi, và cũng không dám đặt tên cho cái cười đó nếu có sự thất thổ dâm phạm tội khi quân lắm ợ. Chỉ biết rằng cái cười của Đại vương thật là hấp dẫn, đáng đồng tiền bát gạo. Kể hèn này cũng từng được chiêm ngưỡng cái cười của Phó vương. Một cái cười vương vương vì có hàng ria kềm án ngữ, cho nên người nhìn cái cười đó có cảm giác nhột nhột y như có bàn tay ma quái chồn vồn nhẹ trên vùng da thịt dễ bị kích thích. Chính vì cái cảm giác nhột nhột đó mà... khán giả kềm phần «khoái cảm». Thế thì, riêng về cái sự cười, yếu tố hấp dẫn thứ nhất, Chánh Vương đã hơn Phó Vương một bực.

Yếu tố thứ hai là sự làm đẹp lòng giới liền bà Chánh Vương cũng tỏ vẻ «nám bơ oan». Kể hèn này biết được điều ấy là nhờ đọc bài tường thuật của các báo hàng ngày. Xin kể lại ra đây một cách rất trung thực và ngay tình.

Số là các Nghị hèn đã mời Đại vương đến dự tiệc tại nhà hàng Hoàn Mỹ. Trong khi vui vẻ, cời mở Đại vương và một Nghị viên liền bà đã trao đổi nhiều câu rất là «văn nghệ». Đại khái bà nghị đã chỉ một câu rằng thì là: «Tại tánh tôi vui vẻ thì nhường thứ họ hay gán ghép tôi với người này người kia, cũng như họ đã gán tôi với Ông vậy». Đại vương bèn đáp: «Họ gán một mình bà với tôi còn được, chứ gán 7 bà thì ai chịu nổi». Khi hai người vừa dứt câu chuyện, Đại vương đã ngắt rảnh hoa hồng trước mặt ông vắt lại bàn có nữ Nghị viên đã trao đổi «văn nghệ» miệng với Đại Vương, bà này vội đón lấy đặt lên môi hôn rất âu yếm.

Ôi, một cử chỉ vui vẻ, cời mở rất là một sự hấp dẫn.

Vâng vâng đầu đây nghe như có tiếng hát Bài «Tuổi đã buồn» của Trịnh công Sơn: «Đóa hoa hồng tàn hôn lên môi, em gầy ngón dài...»

Vâng, những tay gầy ngón tay dài của liền bà con gái, ngoài công tác «may máy», «may tay», thường nhật lại còn thêm một công tác rất chi là quan trọng trong ngày bầu bán: đó là công tác cầm lá phiếu «đút dzô» thùng phiếu. Những đảng tinh người «hy sinh» màn việc nước trong 4 niên sắp tới, ai cũng thừa biết rằng đa số cử tri là liền bà, con gái. Hấp dẫn, chinh phục được giới cử tri phụ nữ này, để họ không chịu cầm lá phiếu của mình đút vô thùng thăm thì coi như cái hoài bão «hy sinh» của mình «chắc chắn sẽ được...» «thỏa mãn» một cách ngon lành. Ấy là chỉ nói về các vị liền bà con gái «phổ thường dân», nghĩa là các vị nữ lưu chỉ được đi bầu. Chứ còn các vị nữ nghị viên, chiếu khoán 7 điều 10, được «giới thiệu» một lần, rồi lại được đi bầu nữa thì kể như được «thỏa mãn» hai lần.

Mặc dù đã có một số khá đông Rân biểu, Nghị hèn đảng kiến nghị thỉnh cầu Đại Vương vì dân, vì nước rằng «hy sinh» thêm 4 năm nữa, nhưng cho đến giờ vườn chưa thấy Đại Vương công bố cho biết rằng Người có chịu «hy sinh» thêm hay không. Nếu Đại Vương chấp nhận cái sự «hy sinh» thêm 4 niên nữa, thì với cái sự cười và cái sự làm đẹp lòng giới phụ nữ như rứa, chắc chắn Đại vương sẽ đắc cử.

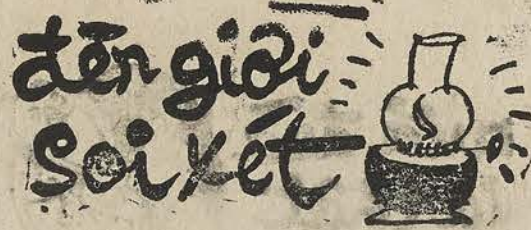
Bốn năm qua Đại Vương bốn không, bốn năm tới Đại Vương vườn giữ vững cái sự bốn không, như thế nên đệ nhị Cộng Huệ Annamta tiếp tục với một vị nguyên thủ quatrezéros. Rất nên là một sự hoan nghênh hết mình.

Phân ưu

Được tin:
Cụ Nguyễn-Văn-Có
Thân phụ của Trung Tướng Nguyễn Văn Minh, Tư lệnh QĐ III Q.K 3, kiêm Tổng Trấn Saigon — Gia Định vừa thất lộc tại Saigon ngày 11-6-71 hưởng dương 88 tuổi.

Chúng tôi thành kính chia buồn cùng Ông Bà Trung Tướng và tang quyến. Xin nguyện cầu hương hồn Cụ sớm về cõi Phật.

Ông Bà NGUYỄN VĂN MINH
Trung tá HOÀNG NGỌC BẢO

LTS.— Mục này mở ra nhằm thân góp tất cả những nguyện vọng, những tiếng kêu than hoặc thắc mắc và luôn cả những sự chửi bới của dân chúng. Con Ông sẽ lần lượt đạo đạt lên các ông nhà nước. Thưa đó là một cái gạch nối liền sự bang giao giữa dân chúng và nhà nước vậy.

Phá dân ghê quá!

Một số dân chúng ở vùng Đốc Sỏi và ở hẻm đường Phan đình Phùng (Biên Hòa) có nhờ Con Ông đạo đạt lên các vị quan lớn quan bé để xin can thiệp về vụ mấy cha nhà banh lông hành phá phách. Họ cho biết rằng, đêm đêm, cứ vào khoảng 11 giờ là chúng rủ nhau tới các Bar, nhậu nhẹt say sưa rồi ăn quít, rồi gây sự ướn nhau tùm lum. Các Bar Thủy Thanh, Biên Hùng Kim Bar là nơi chúng thường lui tới. Có khi chúng giạt đồ luôn cả của khách hàng tới nhậu. Chúng lại còn tỏ chức các sòng bạc như bầm của, tài xiú để lột tiền của những người có máu đỏ đen cư ngụ tại Đốc Sỏi. Riêng các sòng bạc lớn thì chúng ăn có bằng cách bắt cử người canh gác hộ để ngăn ngừa sự bắt bớ của nhà chức trách địa phương.

Cướp ruộng của quả phụ từ sĩ!

Bà Trần thị Tư ngụ tại xã Tân Phước Khánh, Châu thành Bình Dương, chồng tên là Phạm Văn Gấm, ủy viên cảnh sát xã Bình Chuẩn từ trần ngày 13-5-57, xin yêu cầu các vị nhà nước xét cho một việc oan ức như sau. Nguyên chồng bà chết đi có để lại cho mẹ con bà 37 sào ruộng tọa lạc tại làng An Thạnh. Nay không hiểu ông Phạm Văn Hùm đã lợi dụng quyền thế như thế nào mà lại ngụy tạo ra những chứng thư để biểu rằng số ruộng ấy bà đã cho ông Hùm mượn.

Ông Nguyễn Văn Mẫu xã trưởng Bình Chuẩn và ông Nguyễn Văn Hường xã trưởng An Thạnh lại hề nhau ép buộc bà Tư phải chia 37 sào ruộng ấy làm đôi để cho ông Hùm một nửa.

Kính mong nhà nước để ý giùm đến bọn cường hào ác bá ở nơi thôn quê một tí để cho dân đen được nhờ cậy.

Bán nước và bán máu.

Đó là 1 cái cảnh nào nề, thê thảm đang diễn ra tại một nhà thương thí ở đất An Giang. Độc giả của Con Ông cho biết rằng, những người đến chữa bệnh hoặc sinh đẻ ở đây đều phải mua nước lã đun sôi để uống. Mấy năm trước đây, mỗi lít nước sôi bán cho con bệnh với giá là 2 tí. Nay nhờ các biện pháp kinh tế khủng khiếp nên sự nghiệp bán nước cũng tăng lên là 5 tí một lít.

Có một điều kỳ cục, ở cái nhà thương thí này người ta chỉ cho ăn mà dèch cho uống. Ăn thì toàn cơm hăm mí lị cá sặc, cá linh, cá khô, cá muối. Bởi thế bệnh nhân đớp xong là khát thấy mồ. Cứ sau giờ cơm là hàng chục trẻ nhỏ, con cái của các nhân viên nhà thương xách nước đi bán rao ở các trại bệnh. Thử hỏi rằng, còn có cảnh nào rầu rĩ «hâm thê hơn»?

Ngoài sự nghiệp bán nước ra, còn có sự nghiệp bán máu nữa. Độc giả C.O than phiền rằng có những sản phụ bị băng lén láng mà người nhà phải mua 3 «xì» máu và phải trả 36 ông Lê Văn Duyệt. Tại sao đã là nhà thương thí mà còn đi bán máu bán nước. Nghe ghê bỏ mẹ!

Con Ông hy vọng rằng, những sự tố cáo của độc giả đối với cái nhà thương thí này không hoàn toàn là đúng. Bán nước thì còn có thể tạm được, chứ bán cả máu quả là một sự quá quắt.

HẾT ĐAU BAOTỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN: Trị ung loét bao tử, ợ chua, đau dạ dày, ợ ứ.
ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN: Công hiệu chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống bán tại các nhà thuốc Tây.

CẢM CÚM — SỐ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC BẮP THỊT

HÃY UỐNG

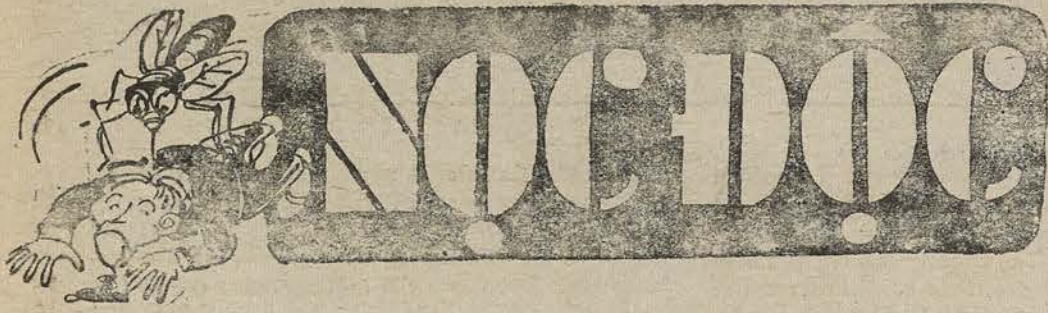
RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi Đỏ

T.C.P.V ĐÃ TỰ XỬ NHƯ THẾ NÀO ?

SAIGON. — Sau phán quyết ngày 20-4-71 của TC PV làm trở ngại việc bầu thêm 6 thẩm phán vào TCPV, Chủ tịch Ủy Ban Tư Pháp định chế Thượng Viện đã cho rằng 9 thẩm phán hiện hữu của TCPV được chọn lựa theo một thủ tục vi hiến, nên yêu cầu cả 9 vị Thẩm phán hiện hữu nên từ chức.

Đầu tháng năm 1971, ông Nguyễn thế Phương, tức là ký giả Nam Đình, đã nộp đơn kiện tại TCPV, yêu cầu tuyên phán sắc lệnh bổ nhiệm 9 Thẩm phán TCPV hiện hữu vi hiến.

Ngày 7-6-1971, TCPV đã họp để xử đơn kiện của ông Nam Đình. Có mấy điểm đáng lưu ý trong bản án ngày 7-6, là TCPV cho rằng ông Nam Đình không đủ tư cách để đi kiện, nhưng vẫn chấp đơn, và cứ xử. Và mặc dầu ông Nam Đình yêu cầu tuyên phán 1 bản văn, tức là sắc lệnh bổ nhiệm 9 Thẩm phán TCPV hiện hữu vi hiến. Nhưng TCPV đã xử cho thành phần hiện hữu của TCPV hợp hiến.

Một vấn đề nữa, là theo phần dẫn lý bản án, thì từ mấy năm nay, TCPV đã hành xử quyền hành của 1 cơ chế hợp hiến, cơ chế này như 1 thực thể được mọi người chấp nhận, thì nay không ai được đặt vấn đề cơ chế này vi hiến nữa. Cũng như một người đàn ông và đàn bà công khai ăn ở với nhau như vợ chồng, thì đương nhiên là vợ chồng chánh thức dẫn nhau đi nghỉ mát, dù không có giá thú thì phú lít cũng không được nghi ngờ là mèo chuột, và đến khi trẻ con sanh ra, thì nhân viên hộ tịch phải khai sanh cho nó như con chánh thức mà không được đòi xuất trình giá thú.

Tóm lại, bản án ngày 7-6 của TCPV đã :

— Xét xử một đơn kiện mà đương đơn không có lý do để đi kiện.

— Kiện một đảng, xử một nẻo.

— Cái gì đã hiện diện trên thực tế, thì không được thắc mắc về vấn đề hợp pháp. Cho đến nay nguyên văn phán quyết của TCPV vẫn chưa đăng vào công báo, và chưa được phổ biến rộng rãi. Con Ông, là một cái "sọt rác dư luận" rất buồn phải làm nhiệm vụ "công báo tư", đăng phần chính bản án nguyên văn sau đây, để độc giả coi chơi.

VỀ HÌNH THỨC

Chiếu chỉ những nghĩa vụ

và quyền lợi tổng quát do nguyên đơn nêu lên không thành tựu một lợi ích trực tiếp, đã phát sinh và hiện hữu khả dĩ cho nguyên đơn có tư cách để khởi tố :

Chiếu chỉ tuy nhiên đơn khởi tố đặt vấn đề hợp hiến của một trong ba quyền hiến định căn bản, vấn đề này có thể gây thắc mắc trong vài giới về nền tảng pháp lý của các cơ thể hiện hữu vào lúc sắp tổ chức các cuộc bầu cử Hạ nghị viện và Tổng Thống.

Chiếu chỉ do đó nên chấp nhận đơn khởi tố về hình thức.

VỀ ĐƠN CÁO TỊ :

Chiếu chỉ theo điều 81 đoạn 1 của Hiến Pháp việc giải thích Hiến pháp Phán quyết về tánh cách hợp hiến hay bất hợp hiến, của các đạo luật, tánh cách hợp hiến hay hợp pháp của các sắc lệnh nghị định và quyết định hành chánh thuộc thẩm quyền chuyên biệt của Tối Cao Pháp Viện, không một cơ quan công quyền hay một cá nhân nào khác có thể tự ban cho mình thẩm quyền ấy;

Chiếu chỉ nguyên đơn cáo tị các Thẩm Phán Tối Cao đương nhiệm :

Chiếu chỉ theo nguyên tắc, cơ quan tài phán thụ lý vụ kiện có quyền thẩm định về đơn cáo tị;

Chiếu chỉ theo thủ tục Bảo hiến, mục tiêu của đơn khởi tố nhằm chống một bản văn lập pháp hay lập qui, chứ không phải một hay nhiều cá nhân ;

Chiếu chỉ trong hiện vụ, các bản văn bị chỉ trích đã do Quốc Hội biểu quyết và Tổng Thống ban hành ;

Chiếu chỉ sự khiếu nại của nguyên đơn đối với thành phần của Tối Cao Pháp Viện phải được quan niệm là một sự chống đối một thành phần có tánh cách trừu tượng dù thành phần đó gồm cá nhân nào cũng vậy, chứ không phải một sự chống đối cá nhân 9 Thẩm Phán Tối Cao đương nhiệm, với những lý do riêng biệt liên hệ đến cá nhân của mỗi người ;

Chiếu chỉ do đó nguyên đơn không thể viện dẫn điều 62 Luật số 007/1968 và điều 71 Nội qui của TCPV để xin các Thẩm Phán Tối Cao đương nhiệm hồi tị, hoặc cáo tị các Thẩm phán này.

Chiếu chỉ lương tâm chức nghiệp không cho phép các Thẩm Phán Tối Cao từ chối trách nhiệm mà toàn dân đã ủy thác cho TCPV, và quyền lợi tối thượng của quốc gia

đòi hỏi việc xét xử để làm sáng tỏ 1 vấn đề trọng đại hầu chặn đứng việc phổ biến những quan niệm sai lầm, phương hại đến chế độ pháp trị.

VỀ NỘI DUNG :

Chiếu chỉ nguyên đơn Nguyễn thế Phương tự Nam Đình trình rằng điều 80 đoạn 1 Hiến Pháp qui định sự tuyển chọn từ 9 đến 15 Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện trên một danh sách 30 ứng tuyển viên do Thẩm phán đoàn, Công tố đoàn, Luật sư đoàn bầu lên, nhưng Quốc Hội trong phiên họp khoáng đại Lương Viện ngày 17-10-1968 đã tuyển chọn 9 Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện trên một danh sách 24 ứng tuyển viên, như vậy sự tuyển chọn của Quốc Hội vi hiến, và Sắc lệnh số 510 SLTT ngày 19-10-68 của Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa bổ nhiệm 9 Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện căn cứ vào một sự lựa chọn vi hiến cũng đã vi phạm điều 80 S 1 Hiến pháp;

Chiếu chỉ lập luận trên đây hoàn toàn vô căn cứ;

Chiếu chỉ theo điều 80 S1 của Hiến Pháp, Tối Cao Pháp Viện gồm từ 9 đến 15 Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện do Quốc Hội tuyển chọn và Tổng thống bổ nhiệm theo một danh sách 30 người do Thẩm Phán đoàn, Công tố đoàn và Luật sư đoàn bầu lên;

Chiếu chỉ con số 30 trên đây phải được xem là số ứng tuyển viên tối đa, vì khi chọn số Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện tối đa là 15, cũng không thể chọn trên danh sách quá 30 ứng tuyển viên.

Chiếu chỉ quan điểm trên đây được nhà Lập pháp áp dụng ngay trong điều 25 của Luật số 007/1968 khi ấn định rằng mỗi cử tri có quyền chọn tối đa 30 người, mỗi thành phần thuộc Thẩm Phán đoàn, Công tố đoàn và Luật sư đoàn chọn tối đa 10 ứng tuyển viên;

Chiếu chỉ quan điểm này cũng đã được Hội Đồng Tổ chức Bầu cử ứng tuyển viên Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện nhiệm kỳ đầu tiên áp dụng trong cuộc bầu cử năm 1968, khi Hội đồng này ấn định bằng thông cáo việc bầu cử 30 ứng tuyển viên vào ngày 5.10.1968 cùng chánh thức chấp nhận và công bố danh sách gồm 24 ứng tuyển viên đặc cử để đưa Quốc Hội tuyển chọn 9 Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện;

Chiếu chỉ Thẩm phán đoàn, Công tố đoàn và Luật sư

● Quan niệm rằng kẻ đi kiện không có lý do để đi kiện, nhưng vẫn chấp đơn về hình thức.

● Đơn kiện xin tuyên phán một bản văn bất hợp hiến, nhưng Tối Cao Pháp Viện đã xử cho mình hợp hiến.

đoàn cũng đều chấp nhận quan điểm trên đây khi tham dự cuộc bầu cử các ứng tuyển viên thuộc mỗi thành phần theo lịch trình và thể thức do Hội đồng Tổ chức Bầu cử ấn định :

Chiếu chỉ Quốc Hội trong phiên họp khoáng đại Lương Viện ngày 17-10-1968, cũng đã tán đồng quan điểm trên đây khi chấp nhận tuyển chọn 9 Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện trên danh sách 24 ứng tuyển viên đặc cử ;

Chiếu chỉ Tổng Thống, đại diện quyền hành Hành Pháp cũng chấp nhận sự tuyển chọn theo quan điểm trên đây khi duyệt ký Sắc lệnh bổ nhiệm ;

Chiếu chỉ, như thế, sự giải thích rằng con số 30 ứng tuyển viên ghi trong điều 80 đoạn 1 Hiến Pháp là số tối đa đã được các Thẩm phán xử án, Thẩm phán công tố và Luật sư, cũng như các nhà Lập Pháp và Hành Pháp đồng thanh chấp nhận.

Chiếu chỉ số dĩ trong cuộc bầu cử vào năm 1968 chỉ có 24 ứng tuyển viên được đưa ra Quốc Hội để tuyển chọn là vì chỉ có 4 Luật sư ra ứng cử, do đó không thể đạt được số tối đa 10 ứng tuyển viên cho thành phần Luật sư.

Chiếu chỉ ngoài ra không có điều khoản nào trong Luật số 007/1968 cho phép bổ túc thành phần khiếm khuyết bằng cách lấy thêm ứng tuyển viên ở các thành phần khác và trong một chế độ tự do dân chủ, không có vấn đề ứng cử bắt buộc.

Chiếu chỉ đầu sao sự tuyển chọn 9 Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện trên danh sách 24 ứng tuyển viên không vượt ngoài giới hạn tỷ số hiến định.

Chiếu chỉ như vậy 9 Thẩm Phán hợp thành Tối Cao Pháp Viện đầu tiên của nền Đệ Nhị Cộng Hòa đã được tuyển chọn một cách hợp hiến và thành phần 9 Thẩm Phán Tối Cao đương nhiệm là thành phần hợp hiến, đủ thẩm quyền để thi hành nhiệm vụ hiến định.

Chiếu chỉ kể từ ngày được thành lập đến nay Tối Cao Pháp Viện đã nhiều lần giải thích Hiến Pháp, giải quyết những tranh chấp giữa Hành Pháp và Lập Pháp, giữa hai Viện Quốc Hội, tham gia kiểm soát các cuộc bầu cử Hội đồng Đô, Tỉnh, Thị, bầu cử bổ túc Hạ nghị viện, bầu cử bản phần Thượng N.V chỉ định giám sát viện, tổ chức Đặc Biệt Pháp Viện, tổ chức Hội Đồng Thẩm Phán chưa kể việc xử về Bảo Hiến và Phá án, cùng quản trị ngành Tư Pháp, sự hiện hữu và sinh hoạt của Tối Cao Pháp Viện trong cộng đồng quốc gia đã được toàn dân chấp nhận, các quyết định của Tòa án Tối Cao đã được chấp hành nghiêm chỉnh, vậy nay nguyên đơn không hữu lý khi đặt lại vấn đề căn bản hợp hiến của Tối Cao pháp Viện, với tất cả những hậu quả gây chuyên có thể ảnh hưởng tai hại đến các cơ chế quốc gia ;

Chiếu chỉ sau hết mặc dầu Luật số 007/1968 nơi điều 4 khoảng 2 có đề cập tới cuộc bầu cử và tuyển chọn thêm 6 Thẩm Phán Tối cao giữa năm thứ 5 nhiệm kỳ đầu tiên của các Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện đương nhiệm nhưng không có danh từ

khả nào để ấn định thể thức của cuộc bầu cử này, nên không có yếu tố để đối chiếu với Hiến pháp và phán định trước về tính cách hợp hiến hay bất hợp hiến của cuộc bầu cử ấy, do đó phải xem đơn khởi tố về khoản này vô căn cứ.

CHIẾU CÁC LỆ ẤY :
VỀ HÌNH THỨC :
Chấp nhận đơn khởi tố của nguyên đơn Nguyễn Thế Phương tự Nam Đình.

Bác đơn cáo tị của Ng. đơn
VỀ NỘI DUNG :
Bác tất cả thỉnh cầu ghi trong đơn khởi tố.
Tuyên bố thành phần hiện hữu của Tối Cao Pháp Viện hợp hiến.

Truyền tịch châu tiền d. phạt.

VIÊN NGOT DỄ ƯỚNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRAGYN

- 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRÁI TIM

CẢ KỆ ĐỀ NGŨNG

ỨNG CỬ, ĐẮC CỬ, THẤT CỬ

Thiên hạ đang xôn xao bàn tán về chuyện ứng cử. Gặp nhau đi ngoài đường, ngồi trong quán nước, câu đầu tiên đề hỏi nhau, bao giờ cũng là câu:

- Kỳ này, bác có ứng cử không?
- Kỳ này, anh có ứng cử không?
- Mày có ra không?

Có nhiều cái gặt đầu và cũng có nhiều cái lắc đầu. Có thể người được hỏi, không gặt đầu và cũng không lắc đầu. Chỉ cười rười rượi một phát. Cái cười rười rượi ấy là một điều khó hiểu. Có thể có, mà cũng có thể không. Như tiếng dạ, thốt ra từ miệng một cô em ế lẹ. Dạ có hay là dạ không, thì bố ai mà biết được.

Trong 1 bài viết về «âm thịnh dương suy», cũng trong mục này, tôi có nhắc tới những bậc cân quốc anh hùng, đã làm lu mờ vóc dáng của các đấng phu quân. Có lẽ nhột vì những lời mất dạy ấy, nên nàng thi sĩ «lá vira bằng mười đầu ngón tay», đã khiêng được đàn anh Nguyễn chức Sắc, tới với các thầy, nặn ni một phát, mong rằng với những lời thần chú của các thầy để cho hai vợ chồng... cũng ra. Kết quả chưa được ghi nhận, và chúng tôi xin loan tin này với một sự dè dặt như thường lệ.

Khi bắt đầu đi vào mùa bầu cử, là lại phải nhắc tới chuyện Chó Sói và dân nho. Không đớp được nhó ở trên cao quá, Chó Sói bèn chệ vung vít. «Nho xanh chẳng xứng miệng người phong lưu». Ứng cử thì cũng như vậy. Biết rằng có ứng cử, cũng sẽ chẳng bao giờ đắc cử, nên bèn bày đặt chuyện bốc thối vung vít. Tôi cũng đã gặp một thằng bạn và cũng hỏi một câu:

- Kỳ này, mày ứng cử dân biểu?... Thằng bạn biểu diễn ngay một bộ mặt giận dữ:
- Mày trông tao sạch sẽ, tư cách đàng hoàng như thế này, mà tao thêm ứng cử à?...

Riêng tôi, thì tôi cũng thêm ứng cử một phát. Cũng theo dõi luật bầu cử rất kỹ. Luật bầu cử Hạ Viện, được tôi cất ở báo, treo lên trên tường, ngày nào cũng đọc. Có một điều khoản không hấp dẫn gì cho lắm, là phải đóng ký quỹ 50 ngàn đồng. Đang thời kỳ đói rách thấy mẹ, mà bị đi đoong năm chục ngàn, thì cũng đau đẻ lắm. Nhưng bù lại, có được hai tháng nghỉ không lương để vận động tranh cử. Được nghỉ hai tháng, mất toi năm chục ngàn, tôi đưa cả hai điều khoản ấy ra mang cân, thì thấy rằng, đừng bị mất năm chục ngàn vẫn hơn. Vì vậy, tôi quyết thêm ứng cử dân biểu.

Còn về luật bầu cử Tổng Thống, tuy chưa ban hành nhưng với điều 10, khoản 7, thì chắc là tôi không thể nào ứng cử. Kiếm được bốn chục nghị sĩ, dân biểu, hay một trăm nghị viên để ký tên giới thiệu, thật là khó. Cũng quen vài ông dân biểu, vài ông nghị viên. Nhưng dám chắc những tên bạn làm dân biểu như Dương Vy Long, Phạm Duy Tuệ, Nguyễn trọng Nho v.v... đi ký tên giới thiệu cho người khác, sẽ hấp dẫn hơn là giới thiệu cho tôi. Hơn nữa, tuy rằng là bằng hữu, nhưng nhiều lần viết báo, tôi cũng mang tên bọn họ ra lược rất kỹ. Còn những bạn nghị viên như Thanh Chiêu, Thanh Liêm, thì chúng nó cũng chẳng giúp gì được mình. Bởi vậy, tôi chẳng thêm ứng cử Tổng Thống.

Có nhiều kẻ hỏi tôi, thế thì làm Tổng Thống, làm Dân Biểu có sung sướng gì không?... Tôi không biết trả lời làm sao, vì từ nhỏ tới giờ, có được làm Tổng Thống hay làm Dân Biểu bao giờ đâu mà biết. Có một lần, đọc báo, tôi thấy một

chuyện cũng hay. Có một ông là Trần thiện H... (Không biết có bà con gì với quan Tề Tướng nhà mình không, đã bị nhân viên Đảng Dùi Cui «bảo vệ an ninh», chỉ vì khám trong người ông ta, thấy có dấu một thanh gươm. Hỏi ra, mới biết là đêm hôm qua, ông ta nằm mơ thấy mình là hoàng đế. Lúc tỉnh dậy rồi, vẫn cứ tưởng rằng mình vẫn còn là hoàng đế. Bèn đầu một thanh gươm trong người, để còn chống cự với những kẻ muốn xâm phạm tới «đức vua». Đảng Dùi Cui phải đưa ông ta vào nhà thương Chử Quán để ông ta thành lập một triều đình, nghênh ngang một cõi biển thù.

Đọc trên báo được câu chuyện này, tôi cũng bắt tôi, đêm nay phải nằm mơ thấy mình làm «đức vua». Nhưng nằm mơ chỉ nằm mơ thấy gái, để rồi lúc tỉnh dậy lại phải đi tắm, rồi thấy mệt mỏi ghê gớm, để rồi lần sau, không dám nằm mơ như thế nữa. Đêm nào cũng nằm mơ, thì chắc phải tới hỏi thăm nhà thuốc Tam Tinh Hải Cầu.

Cái ông nằm mơ thấy mình là hoàng đế, con người ấy thật là sướng. Được làm vua, mà chẳng mất công khó nhọc gì. Chẳng bù với các ứng cử viên hiện nay, muốn leo lên cái ghế tột đỉnh tối cao của Nước, phải trải qua những phát trăm cay, ngàn đắng. Người thì bị gán tội cho là bất trung, bất tín, bất nghĩa. Người thì bị đấng phu nhân hăm dọa về đi bán cháo lòng. Tôi bây giờ, vẫn chưa biết được có bao nhiêu người đòi làm hoàng đế, vì chưa tới ngày «thử sức qua cầu», nên chưa biết được ai «đur sức qua cầu». Có những kẻ mới tập tễnh ứng cử như ông Đạo Dừa, mà đã được quan cựu Thượng Thư Bộ Ông Loa (bây giờ đã... vô giáo dục rồi) lời đích danh ra mà xỉ vả, trong một buổi chào cờ, và được kể như một kẻ điên khùng. Tôi đã tưởng tượng thấy cái màn Ông Đạo Dừa đi nộp đơn ứng cử, sẽ xảy ra một vụ đối thoại như sau:

- Ông đưa ông Đạo. Hôm nay ông Đạo tới làm chi đây?
- Tôi nộp đơn ứng cử.
- À, ông Đạo chán tu đạo rồi. Vậy đơn ông Đạo đâu. Chắc ông Đạo muốn ứng cử làm xã trưởng Cồn Phụng?
- Không, tôi nộp đơn ứng cử Tổng Thống.
- Trời ơi, ông Đạo có điên, có khùng không?..

Lúc đó, ông Đạo Dừa sẽ biểu diễn một màn ngoạn nhiên:

- Uà, lại còn phải có điều kiện đó nữa à?... Tại sao không thấy ghi trong luật bầu cử?..

Người bạn đồng nghiệp Sức Mấy của tôi trên Nhật Báo H.B., đã bênh vực ông Đạo Dừa bằng những lời lẽ rất đáng đồng tiền, bát gạo. «Xét về Văn Hóa, ông Đạo Dừa có bằng cấp Đại Học, hơn nhiều các ứng cử viên tên tuổi khác. Còn về thành tích, nếu ông Đạo Dừa chưa làm được điều gì ích quốc, lợi dân, thì ít ra cũng không làm gì có hại cho quốc gia dân tộc. Về sự trong sạch, thì với một mảnh vải che thân, chuyên môn uống nước dừa, chừa biết nếu đắc cử Tổng Thống thì ông ta sẽ bị bàn đi không, chứ bây giờ thì còn sạch hơn nhiều người. Vậy thiết tưởng, ông ta cũng có quyền tranh cử. Còn đắc cử hay làm trò cười cho thiên hạ, đó lại là chuyện khác».

Nói về chuyện ứng cử thì thật vui. Có nhiều thằng bạn không lấy gì làm thần thiết, cho lắm nếu phải là những lúc chường, thì dù mình có đói nhe cả hai hàm răng ra, chắc nó cũng không thêm đoái hoài tới. Ấy vậy mà tới bây giờ, gặp nhau ngoài đường, nó biểu diễn những màn tỏ tình rất lộ liễu, cứ y như một đôi tình nhân, cả năm

chưa gặp được mặt nhau. Lại còn mời đi ăn chè, uống rượu rất cần thận. Cuối cùng là một lời dặn dò:

- Kỳ này tao ra, mày nhớ giúp cho tao nhé. Bốc thơm cho một bài báo, thế là quí rồi...

Cái thằng thế mà khôn. Đấng một mục quảng cáo trên báo, dù rằng chỉ lớn bằng mục «trí, phong, lậu», ở trang trong, cũng phải mất ít ra là năm xin. Cho một thằng thợ viết đóp một bữa, cũng chỉ tốn kém chừng đó, nhưng bài bốc thơm, dĩ nhiên là có giá trị hơn là bài quảng cáo. Nhất là được nằm ở một chỗ rất sáng giá trên trang báo. Bởi vậy, lũ thợ viết, khi được người mời đi nhậu nhẹt thường ghé tai hỏi trước:

- Đây có phải là sự vận động tranh cử hay không?...

Tất nhiên là sẽ nhận được một cú gặt đầu. Nhưng hỏi trước, đỡ mất công phải nghe những lời tự mạ kèn, đánh bóng, nhiều khi rất đáng bịt mũi. Tờ báo này của chúng tôi, ít ra cũng đã qua vài ba lần bầu cử, mà lần 1... cũng được đấng những truyền đơn tranh cử rất nặng mùi. Nhưng sau mỗi kỳ bầu cử, đều phải công nhận rằng, tờ truyền đơn tranh cử cách đây bốn năm của bà Luật sư Huệ Hồng Nguyễn Hữu Thống, là đáng được tuyên dương công trạng ở chỗ nặng mùi lâu và dai nhất.

Anh em trong tòa soạn đã bảo nhau, đừng nên ứng cử. Cứ đứng ngoài mà xem lũ khi làm trò là sướng nhất. Tự nhốt mình trong lồng, leo giầy, nhảy múa, gãi xoành xoạch như khi, thì... Chán lắm. Ấy vậy mà cũng nhiều khi bị các ứng cử viên ma đầu, cho vào xiếc, để cũng dẫn mình vào chốn gió tanh, mưa máu, để làm lợi cho... kẻ khác. Như vụ tờ chức Đại Nhạc Hội vừa rồi chẳng hạn.

Ứng cử, đắc cử, thất cử đó là những chuyện dễ cười ra nước mắt. Như một ông tướng ra quân, chỉ có thắng trận, thua trận hoặc chết trận. Lúc mới ứng cử thì rất nhũn nhặn. Đắc cử rồi thì vênh vác, khó thương. Thất cử thì chửi đồng. Cả ba thứ đều làm hại tới tư cách con người. Thuở nhỏ, tôi được nghe một chuyện cổ tích mà tới bây giờ cũng vẫn còn thích. Một anh nhà giàu có một con mèo. Anh thương con mèo lắm, nên đặt tên là Trôi, ý muốn nói là không còn gì sánh bằng con mèo của anh. Có một người bạn tới chơi, anh liền mang ra khoe, thì được người bạn chính:

- Nhưng mày lại che lấp được cả trời. Anh nhà giàu ngân ngơ:
- Thế thì tôi đặt lại tên cho nó là con Mây.

- Nhưng mày lại bị gió thổi bay đi.
- Vậy tôi đặt tên cho nó là con Gió.
- Nhưng mà gió lại bị thành cản lại.
- Thế thì tôi đặt tên cho nó là con Thành.

- Nhưng chuột lại có thể đục khoét làm cho thành đổ.

- Vậy tôi đặt tên cho nó là con Chuột.
- Nhưng chuột lại bị mèo hầu sực...

Tới lúc này thì anh nhà giàu thở dài:

- Thôi, như vậy nó lại là con Mèo rồi.

Câu chuyện «Mèo lại hoàn Mèo» này, tôi muốn viết ra để tặng các ông tập tễnh ra ứng cử. Dù ứng cử làm chức gì đi nữa, rồi mèo vẫn hoàn mèo. Con người không phải là con rắn mà hồng đôi lốt, muốn đổi lốt, thì trước hết phải tập làm sao cho thành một con người trước đã.

Mà xã hội này, hiện nay rất hiếm con người.

ĐỀ HỨC CÀN

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Cải tổ nội các và... dư luận!

Nói đến cải tổ, người ta liền tưởng ngay tới cải tổ nội các. Nhưng, nhìn tổng quát cuộc cải tổ nội các, kỳ này... dư luận nhân dân không khỏi thất vọng vì, chẳng thấy có dấu hiệu gì đáng kể. Nếu không, chỉ là «đôn» vài kếp phụ, đẩy lên hàng kếp chính.

Từ một đảng công cán ủy viên cựu Fulro, nay nhảy lên hàng Tổng trưởng Sắc tộc, đến một đảng trẻ tuổi tài cao Hà xuân Trưng, đang ở quân trưởng được kéo ra tham chính rồi từ ghế khiêm nhường, nay lên làm Tổng trưởng Tài chính, với số tuổi 29 cái mùa xuân. Quả là một Tổng trưởng ít tuổi nhất hoàn cầu. Sau đó, là quan giám đốc Ti Vi nhảy vọt thành Ngai Tổng Tê Tê...

Sự đổi thay ít hấp dẫn này, đã làm dư luận xì xào, vì... nếu người ta còn chủ trương: Dân vi quý, và còn coi trọng ý Dân như ý Trời, thì thử hỏi, điều mà nhân dân chán chường quá độ, ấy là chính sách của ông Kinh Tế tại xứ này. Thế nhưng, ông kinh tế tự là Tô Sư kiếm ước, vẫn vững như kiềng ba chân và vẫn phẩy phẩy trên con đường cầu viện Mèo quốc.

Như thế, chúng tôi sợ cải tổ lần này không phải nhằm mục đích Vi Dân. Riêng ông Tài chính bị thay thế, theo dư luận cho rằng: Ông can tội làm buồn lòng các đàn anh chí tiền, vì đại hoa mà tụy lòng hàn, bởi các cánh cửa quan thuế, quá mỏng manh, khiến cho các bạn đồng minh Mèo nguyền nguyền lu bù. Vậy nên ông phải đền tội đi về dưới gông cho bà xã!

Thì ra quanh đi quẩn lại, cải mà người ta gọi là Cải Tổ... chẳng qua chỉ là một màn chiều theo ý Mèo, chứ không phải chiều theo lòng dân An-namta. Sự cải tổ, mà chỉ là màn đôn người dưới, thành người trên, đổi thế đứng từ góc này, qua góc khác... như vậy nào có ích gì? Nhất là, khi đọc lời tường thuật của tờ báo nọ, đã cho biết: «Ông Đốc tờ Nguyễn tiến Hỷ, đã xin từ chức, vì ông được ủy thác sứ mạng, liên lạc gần bó với các đoàn thể nhân dân, song từ ngày ngồi ghế Quốc vụ Khanh, ông chẳng có phương tiện gì để thi hành nhiệm vụ. Do đó, ông xin «a la de»! Còn ông Paul Nur, thì... bị quan hơn, ông thú thật rằng: Sau ngày về vườn, ông sẽ đi lái máy cày, vì ông tự biết chẳng có tài cán gì hết trơn. Riêng Ngô khắc Tinh từ biệt Bộ TT năm Bộ Võ Rừng là người khôn ngoan thấy mỡ tồ. Từ Bộ Ông Loa qua QGGD để khỏi gây thêm ân oán giang hồ với báo chí.

Tình thế đã đến lúc thập phần nghiêm trọng, các Ngai Tồi Cao, nếu cứ luẩn quẩn hoài trong vòng đấm đá toan sơi tái lẫn nhau, thì... rồi khi nước ngập đến chân, có hối cũng bắt cập. Chỉ có thẳng dân là trông thấy rõ những lũng túng của giới lãnh đạo đang nằm trong tay vận mạng của đất nước này. Lạy Trời, cho mấy Ngai... mau mau hồi tỉnh.

Nghĩ gì về vụ Tướng Hiếu...

Nhân vụ Tướng Hiếu, tư lệnh sư đoàn 5 bị thay thế, vì làm Mèo mất vui, chúng tôi lại sức nhớ đến vụ Tướng Phan trọng Chính, hồi 1966, đang làm tư lệnh sư đoàn 25, cũng xảy chuyện hục hặc với cố vấn Mèo, rồi... ông Chính cũng bị «phủi» về vườn, chỉ vì Mèo nổi giận. Cũng nên biết, cả hai Tướng Hiếu, Chính, đều được mô tả là loại Tướng Sạch và có tâm huyết. Thật vậy, những người có lương tri và giàu nhiệt huyết, đều không thể có đất đứng ở cái xứ sở, mạnh về đô la, bạo nhò có quan cố vấn đồ đầu này...

Dư luận đôn om xòm, rằng: Tướng Hiếu mất chức, vì ông đã xi nọc một quan năm Mèo, và ông đã làm một Tướng Mèo mất mặt, vì Tướng Hiếu bắt Tướng Mèo phải ngồi ngáp dài ra để chờ ông tại phi trường nọ. Chỉ có cái tội bắt Tướng Mèo phải chờ đợi, mà bay mất chức tư lệnh sư đoàn. Ôi nào nề thay!

Chúng tôi tin rằng, dù bị cách chức, Tướng Hiếu cũng không mấy may buồn lòng. Vì, nếu ông chịu đọc báo, hẳn ông sẽ thấy nhiều ký giả viết về ông trong chiều hướng tốt đẹp.

Mặc dù, ông Tướng Hiếu là nhân vật rất ít giao thiệp với nhà báo. Với phần thưởng danh dự bằng tinh thần đó ông còn hách hơn những cỡ lớn hơn ông đã nhiều tiền lại làm quyền hành mà hãy còn bị đời nguyên rủa... ông ạ!

Ôi, một quốc gia có đủ hiến pháp 9 nút, lại có mọi uy quyền ra rít, mà cứ được Mèo yêu tin là sự nghiệp kể như lên thăng bằng, còn bị Mèo không ưa là đời tàn lụi trong ngõ hẻm. Thú vị thay. Rồi đây, còn cấp nào nữa làm Mèo mất lòng sẽ phải ra đi như trường hợp Tướng Hiếu mới đây, và Tướng Chính, thừa nào?!

Hoan hô chủ quyền quốc gia. Việt Nam độc lập muôn năm! Xin quý bạn hô to 100 lần...

Con Ong báo động về nạn trẻ nít mất tích...

Mới đây, tờ báo đã loan tin về vụ mẹ mình bắt cóc trẻ nít để quặng xuống sông, rồi lại có tin ở Thủ Đức cũng có cái họa mẹ mình thôi bùa mê. Riêng ở Saigon, nhà báo được 1 vị độc giả, tự giới thiệu là ông M. ở ấp Nam Hòa, cạnh nghĩa địa Chi Hòa, ông cho biết, trong Ấp của ông, đột nhiên mất tích 5 em bé trai, lớn nhất là 15 tuổi, trong số đó có 1 đứa là con ông. Ông M. nhân mạnh rằng: ông làm nghề xây mộ và tạc bia, tương đối khá giả, nên ông rất chiều con, chúng muốn gì ông đều thỏa mãn. Ông có 11 đứa con vừa trai vừa gái. Do đó, ông tin rằng, việc ra đi của chúng không phải vì đói khổ. Lại nữa cả 5 đứa đều bỏ nhà đi với hai bàn tay trắng, không có em nào ăn cắp tiền của gia đình. Tiếp đến chiều chủ nhật vừa rồi, ở vùng Khánh Hội lại xôn xao về tin có 5 bé gái chưa quá 14 tuổi đã bị Mẹ Mìn bắt cóc nhốt vào 1 cái rương, làm cho 1 em ngạt thở chết tươi. Tin tức càng ngày càng lan rộng, chúng tôi rất mong nhà nước cần lưu ý điều tra gấp vụ này.

Đề chấn an dư luận trong quần chúng hoang mang đến cực độ và những gia đình có con nít rất lo lắng về những vụ bắt cóc con nít trên yêu cầu chính quyền có biện pháp mạnh tức khắc, nếu cần xử bản tại chỗ thủ phạm để kịp thời chặn đứng hành động dã man, tàn bạo của những tổ chức bắt cóc con nít hiện đang lan rộng trên các tỉnh Miền Nam.

Đã hết đầu mà đòi về

Ông tướng Nguyễn Chánh Thi, người hùng của vụ đảo chánh hụt 11-11, mấy năm trước đây chẳng may mắc bệnh thối mũi trầm trọng nên phải bay vọt sang tận Huế kỳ chữa trị. Rồi có lẽ nên y học của tụi Mèo vẫn còn quá dở, nên ông tướng thối mũi đành phải ở luôn bên đó suốt từ bấy nay để theo đuổi việc thuốc men. Thế nhưng tâm lý anh đếch nào cũng giống như nhau, xa nhà lâu ngày ắt phải nhớ vợ mà xa nước lâu năm nhất định phải động lòng con cuộc cuộc. Bởi vậy thỉnh thoảng người ta lại thấy ông tướng thối mũi gọi thợ về la oai oái là nhớ nước mắm mí lì mắm tôm mắm rước lằm, không cho ông về thì ông sẽ đau tương tư mà chết ngắc đậy nè. Mấy hôm trước đây ông cũng lại gọi về lá thư dọa dẫm như thế.

Nhưng kệt cho ông tướng thối mũi là nhà nước An nam lại giàu lòng thương người, nhất là những người bệnh hoạn cần phải được điều trị tử tế và lâu dài. Hòa nên dù biết rõ hoàn cảnh tương tư sầu não của ông tướng thối mũi ở bên Mèo rất là thương tâm, nhưng vì lòng nhân đạo nên nhà nước đành gạt nước mắt mà tiếp tục gọi ông bên đó. Vì hiện nay bệnh thối mũi của ông dù có thuyên giảm chẳng nữa, nhưng để ông về bị giới lữ hai cái lỗ mũi của ông nó lại thối trở lại thì sao? Nguy lắm đó.

Phản thầy

Sau nguồn tin chùa Ấn Quang lấy làm một sự nổi giận trước một số cái bang không chịu tuân theo lời thầy dạy, dám tự tiện bình vực điều 10 khoản 7 của luật bầu TT, một trong số những vị cái bang bị quở trách cũng bèn tạc giảng nổi giận để

ĐA DANH cầm tròng

Đi một đường phản pháo vô cùng huê dạng, Bằng luận điệu móc máy xô xiên không chịu được, vị cái bang từng một thời là đệ tử thân mến của quý thầy, đã chề quý thầy chỉ ưa tranh đấu bằng mồm không, quý thầy thử «vắt tay lên trán suy nghĩ» coi có phải trước giờ đã sủi bầy các đệ tử ăn kit gà để rồi lãnh đủ hậu quả đã man tàn báo không biết bao phen, trong lúc quý thầy vẫn thơ thới hân hoan không hề rụng qua một sợi lông nách v.v...

Nhóm Con Ong: Xin quý thầy đừng buồn, cứ vui lên, cứ phát bồ đề tâm thật lực bằng cách tụng kinh gõ mõ Phật tổ gia hộ cho tất cả những đứa phân thầy đều hoàn toàn mãn nguyện trong dịp tháng tám này. Cam đoan chúng sẽ ăn năn hối lỗi mà về hồi chánh một chấm phần chân trong một tương lai không xa.

Ông Ngoại Bi Ve liêu quế

Từ ngày chịu hy sinh đứng ra lèo lái con thuyền ngoại giao của cường quốc Anamta, ông ngoại Bi Ve quả đã chịu đựng nhiều mũi dùi công kích ác ôn còn đồ của những tên đối lập. Kể thì chề ông ngoại hoàn toàn bất lực nên tụi ngoại quốc mới dám coi khinh cường quốc Anam. Văn văn...

Riêng những công dân yêu nước chân chính, dĩ nhiên có nhóm C.O, là trước sau vẫn một lòng khâm phục tài mẫn ngoại giao của ông Ngoại Bi Ve. Bằng chứng chỉ cần kiểm đầu xa, mới đời ba tháng trước, chính nhờ ông ngoại tự ý đánh tụi «phần trăm» số dân mà nhà nước đã kiểm soát được nên dư luận ngoại quốc phải sồn sáo hẳn lên và càng chú ý đến Anamta hơn. Tiếp theo lại mấy bữa gần đây, trong dịp mở đến thuyết giảng tại trường Cao Đẳng Quốc Phòng, chính ông ngoại lại khoe khoang rầm rộ rằng với môn đối ngoại của ta bị giới, nhất định chúng ta sẽ sở soạn được con mụ Hòa Bình thơm tho phốp pháp qua đường lối... thương thuyết.

Nội hai sự việc vừa kể, mặc dầu đối lập với con số trăm phần trăm cũng như lập trường «hòa bình trong chiến thắng» của đức Dzua, mà trong dịp cải tổ vừa rồi ông ngoại vẫn ngồi vững không bị lật nhào, thì đủ hiểu tài mẫn ngoại giao của ông quả đã thấy rõ lắm vậy.

Xin chịu chơi cho đến nơi đến chốn

Theo nguồn tin từ đảng dùi cui cho biết, trong 1 cuộc hội thảo về đề tài lưu thông công lộ gì đó được tổ chức tuần qua ở bộ tư lệnh đường Võ Tánh, ông Tướng đảng trưởng đã ra chỉ thị là từ nay sẽ phạt gắt cú kiệu những xe cộ phóng ẩu, nhất là các quân xa và tư bin của các quan lớn không phân biệt công hay tư xa.

Gì chớ cái biện pháp xử phạt dừ tợn này thì đám dân đen các kẻ xin hoan nghinh ông tướng dùi cui hết mình. Hàng ngày không biết bao nhiêu mạng người đã chết oan uổng chỉ vì các ông quân xa lái ẩu cũng như các bác tài quen thói hống hách nhờ hơi chủ, phóng xé như bay, chẳng coi mạng thẳng dân có tí gờ ram nào hết. Cần phạt thật nặng họa may họ mới chưa được cái thói bốc nhặng. Cũng như ông tướng đã tuyên bố chịu chơi như thế thì làm ơn giữ vững lập trường, chịu chơi cho hết mình, chịu chơi đến nơi đến chốn để các đảng viên dưới trường được vững tâm chấp hành nghiêm chỉnh. Cái họa «mô đề ngựa...cái» hồi trào nhà Ngô của một đảng dùi cui chịu chơi in hình vẫn còn lừng vừng không ít trong đầu của họ nhà công lộ thì phải, ông Tướng ạ.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỆN

54 Võ Tánh Oà gòn

Một số 20d. Một tháng 80d. Một năm